

Zeszyty **OSIECKIE**

ZESZYT 13

ISBN 83-902500-1-2

OSIECZNA – LESZNO 2005

Plac zieleni we Frankowie. W dali domy mieszkalne

SPIS TREŚCI

	Strona
Słowo wstępne	1
Frankowo - dzień dzisiejszy i czasy minione	2
60-lecie wyzwolenia Osiecznej spod okupacji hitlerowskiej	7
Osieczna. Z dziejów miasta szlacheckiego w przedrozbiorowej Rzeczypospolitej (8)	10
Kościół protestancki w Osiecznej	13
Uwagi o historii pieniądza	15
Szkoła w Kąkolewie kuźnią laureatów w konkursach przedmiotowych	17
Artyleria powstańcza pod Kąkolewem	19
Firma euro.pegaz w Osiecznej	21
Wielkie zmiany w Jeziorkach k. Osiecznej	22
Znakowane ścieżki rowerowe w gminie Osieczna	25
Orkiestra Dęta OSP w Osiecznej w roku 2004	33
Wodnik (Rallus aquaticus)	37
Kalendarium wydarzeń w Osiecznej w latach kończących się na zero i pięć (są to lata „okrągłe” w stosunku do roku 2005)	38
Z żałobnej karty	40
Jan Schulz	40
Kronika Miasta i Gminy Osieczna - 2004 r.	43

Redaguje zespół w składzie: dr Stanisław Jędraś – przewodniczący Zespołu, mgr Stanisław Lenartowicz, Janusz Sępniewski, mgr Eugeniusz Śliwiński, mgr Marek Wróbel.

Materiały do następnych Zeszytów Osieckich można składać w sekretariacie Urzędu Miasta i Gminy Osieczna.

**Nakładem Urzędu
Miasta i Gminy Osieczna**

Słowo wstępne

Na rynku wydawniczym ukazał się kolejny, trzynasty numer Zeszytów Osieckich. Zawiera on, jak również poprzednie, dużo wiadomości o ciekawej i pięknej ziemi osieckiej, stanowiącej fragment regionu wielkopolskiego.

Stanisław Jędraś charakteryzuje następną wieś, a jest nią Frankowo. Pisze też o wyzwoleniu – 60 lat temu – Osiecznej spod okupacji hitlerowskiej i o życiu mieszkańców w pierwszych miesiącach po ucieczce Niemców. Podkreśla także duże, pozytywne zmiany zachodzące w Jeziorkach k. Osiecznej, informuje o sukcesach uczniów Zespołu Szkół w Kąkolewie w konkursach przedmiotowych i przedstawia krótkie kalendarium zdarzeń w Osiecznej, stanowiące – „okrągłe” rocznice w stosunku do r. 2005 oraz pisze o działalności Orkiestry Dętej OSP w Osiecznej w r. 2004.

Prof. dr hab. Andrzej Wędzki kontynuuje przedstawianie kolejnych dziejów Osiecznej w dawnej Rzeczypospolitej. Porusza sprawę gminy żydowskiej i przyczyny postępującej stagnacji w rozwoju miasta w II połowie XIX wieku (już pod zaborem pruskim). Zeszyt zawiera informacje przekazane przez o. Edwarda Frankiewicza (OFM) o gminie protestanckiej, o pastorach tej gminy, o budowie szkoły w 1897 r. i kościoła protestanckiego w roku 1900. Zbigniew Gryczka pisze o historii pieniądza, Eugeniusz Śliwiński o przedsiębiorstwie euro. pegaz w Osiecznej oraz wzbogaca poruszaną już przez siebie tematykę powstania wielkopolskiego. Stanisław Lenartowicz opisuje trasy rowerowe w gminie Osieczna, co z pewnością będzie dobrze służyło rowerzystom. Janusz Stępniewski wraz z córką Małgorzatą prezentują ciekawego ptaka znad Jeziora Łoniewskiego o nazwie – wodnik (*Rallus aquaticus*).

Dominik Schulz przedstawia życie i działalność swego ojca, byłego kapełmistrza - Jana Schulza, który zmarł w 2004 r. Końcowa część Zeszytu zawiera kronikę zdarzeń w mieście i gminie w 2004 r. W kronice znajduje się duże bogactwo informacji o działalności Zespołów Szkół w Osiecznej i Kąkolewie.

Dr Stanisław Jędraś
przewodniczący Zespołu Redakcyjnego

Frankowo – dzień dzisiejszy i czasy minione

Ogólna charakterystyka wioski

Frankowo to wieś położona w południowo-wschodnim krańcu gminy Osieczna. Stąd niedaleko do sąsiedniej gminy Krzemieniewo. Z Leszna do Frankowa prowadzi asfaltowa droga stanowiąca odgałęzienie od ruchliwej trasy Leszno-Gostyń. Jadąc z Osiecznej trzeba korzystać z drogi Osieczna – Poniec, która za Kąkolewem przecina trasę Leszno – Gostyń i dalej jak podano wyżej.

Wieś liczy 26 numerów domów mieszkalnych. W roku 2004 liczyła 108 mieszkańców¹. Wioska chociaż nieduża rozpościera się wzdłuż drogi mającej około 2,5 km długości. Sytuacja taka jest tym spowodowana, że wioska składa się z 3. części znacznie od siebie oddalonych i zabudowa jest tylko z jednej strony drogi. Frankowo to typ wsi zbliżony do „łańcuchówki”. Każda część wioski to kilka gospodarstw. Dlatego mieszkańcy tutejsi używają określeń – „Pierwsze Frankowo”, „Drugie Frankowo”, „Trzecie Frankowo”. Ten stan rzeczy to prawdopodobnie następstwo niejednorazowej parcelacji byłego majątku. Rezultatem każdej parcelacji było jakby tworzenie się nowej osady, skupiającej po kilka gospodarstw.

„Drugie Frankowo” jest częścią największą i posiada rozległy plac obsadzony różnorodną i zadbaną zielenią, a na co wpływ miało KGW. Niektórzy plac ten nazywają rynkiem.

Zabudowa Frankowa utrudnia i przedraża takie inwestycje jak elektryfikacja, wodociągowanie, telekomunikacja, gazyfikacja. Elektryfikacja wsi miała miejsce na przełomie lat 1950/60.

Frankowo – jeden z domów mieszkalnych

Fot. S. Skrobała

Wioska jest zwodociągowana, a woda pochodzi z ujęcia w Garzynie. Pełna telefonizacja wsi nastąpiła w latach 90-tych. Wszystkie zabudowania w wiosce są murowane

Wieś ma dość dobre gleby: 5,58 % ogółu gruntów ornych mieści się w klasach trzecich, 66,41% w klasach czwartych, około 30% w klasie piątej, a w klasie szóstej tylko nieco ponad 2%². Wieś posiada bardzo mało łąk. Głównym zajęciem mieszkańców jest rolnictwo. Gospodarstwa liczą tu przeciętnie po kilkanaście ha. **Dawniej Frankowo stanowiło lokalne „zagłębienie ziemniaczane”, a zwłaszcza rozwinięta była produkcja sadzeniaków. Aktualnie ziemniaków uprawia się niewiele. Główne uprawy to mieszanki zbożowe, pszenica ozima, pszenżyto, jęczmień jary, kukurydza.** W wiosce znajduje się osiem kombajnów zbożowych. Rolnicy są przede wszystkim nastawieni na chów trzody chlewnej. Dawniej uprawiano tu dużo buraków cukrowych. Obecnie tylko jeden rolnik jest plantatorem buraków.

Frankowo należy do obwodu szkolnego i pocztowego Kąkolewo oraz do parafii w Świerczynie p.w. św. Łukasza. Odległość do kościoła z wykorzystaniem samochodu wynosi 12,5 km. Znacznie bliżej byłoby do kościoła w Drobninie. W podstawowe artykuły mieszkańcy zaopatrują się na miejscu w prywatnym sklepie spożywczym.

Sołtysiem Frankowa od 1984 r. jest Edmund Koronowski. Wcześniej funkcję tą pełnili: Szczepan Jędrzychowski, Feliks Prałat, Marian Marciniak. W 2003 r. wybrano radę sołecką w składzie: Andrzej Pawlik, Stanisław Kołodziej, Jacek Antoniak. Zebrania mieszkańców oraz imprezy odbywają się w byłej szkole (świetlica), przy której dobudowano kuchnię z zapleczem.

Najstarsi mieszkańcy to: **Antonina Jakubowska (1917 r.), Bronisław Gryga (1919 r.)**³. W czasie I wojny światowej z Frankowa poległ L.Golembka⁴.

Świetlica we Frankowie z dobudowanym zapleczem

Fot. S. Skrobała

Z historii Frankowa

Frankowo należy do młodszych osad w gminie. Mapy średniowieczne nie zamieszczają takiej miejscowości. W XVIII w. był tu jedynie folwark, który należał do majątności Osieczna. Przed 1750 r. właścicielką folwarku była Teresa Skoroszewska z domu Mycielska. W 1750 r. cała majątność Osieczna, w tym również Frankowo przeszły na rzecz Józefa, a później Mikołaja Skoroszewskiego. Na majątności Osieczna ciążyły ogromne długi. Mikołaj Skoroszewski pożyczył od Leona Grudzielskiego 10 tysięcy talarów, a folwark Frankowo wpisał pod zastaw zaciągniętego długu. W 1797 r. majątność Osieczna przeszła w ręce Bonawentury Gajewskiego, a w 1821 r. w ręce niemieckie. Gdy właścicielem był Jan Ferdynand Paschke i jego żona Fryderyka Antoineta Paschke⁵ nastąpiła parcelacja części folwarku Frankowo i zaczęła powstawać wieś chłopska. Parcelacja zaczęła się w latach 30-tych XIX w. i odbyła więcej razy. Rezultatem każdej parcelacji było tworzenie się jakby nowej osady. Ostatnim właścicielem folwarku Frankowo była bogata rodzina niemiecka Müllerów z Górzna, która zakupiła majątek w Górznie w 1870 r. W 1939 r. właścicielką w Górznie była Annemarie Müller⁶.

Frankowo już w czasach zaboru pruskiego posiadało budynek szkolny, ale szkoła była tu przeważnie nieczynna (z powodu zbyt małej liczby uczniów), a dzieci z poszczególnych części Frankowa dochodziły do różnych szkół np. Grodziska, Górzna, Kąkolewa. **Po 45 latach przerwy szkoła została ponownie otwarta w dniu 18 września 1960 r. Otwarcia dokonał inspektor szkolny Franciszek Rajewski.** W uroczystości otwarcia uczestniczyli - sołtys Szczepan Jędrzychowski, prezes Kółka Rolniczego Franciszek Szeląg, kierownik

Były Klub 4H we Frankowie

Delegacja z Frankowa składa wieniec żniwny na dożynkach w Osiecznej w 2000 r. Wieniec odbiera przewodniczący Rady M. i G. J. Juchniewicz

ników młodzieży. Idea Klubu 4H wywodzi się z USA, a nazwa pochodzi od 4. słów angielskich: Head – głowa, Heard – serce, Hand – ręce, Health – zdrowie. Program Klubu 4H przewiduje pomoc dzieciom wiejskim w rozwijaniu poczucia tożsamości i samodzielności, sprzyja kształceniu umiejętności praktycznych. Ma być nauką poprzez działania związane z wykonywaniem różnych zadań. W trakcie ich realizacji dzieci mają możliwość pozyskiwania nowych przyjaciół, uczyć się pracy w grupie i to zarówno z rówieśnikami, jak i z dorosłymi. Program 4H zapewnia dzieciom okazję do występów publicznych. Ma się przyczynić do wychowywania ludzi zaradnych i odpowiedzialnych.

O rodzinie Koronowskich z Frankowa

Rodzinę Koronowskich we Frankowie zapoczątkował Józef Koronowski, pochodzący z Kopaszewa powiat Kościan. Józef urodził się 9 lutego 1911 r. w Kopaszewie. Jego ojcem był Wincenty Koronowski, ożeniony ze Stanisławą Ratajczak z Ziemic. Rodzice Józefa posia-

szkoły w Kąkolewie Franciszek Ziemek, nauczyciel Stanisław Zych oraz mieszkańcy. Część oficjalną urozmaiciły dzieci deklamując wiersze.

Szkoła we Frankowie stanowiła początkowo filię szkoły kąkolewskiej, ale wkrótce stała się jednostką samodzielną. Była to szkoła dla klas I – IV. Początkowo nauczycielem był Stanisław Zych, a następnie Stanisław Leonarski. Z dniem 1 września 1967 r. szkołę ponownie zamknięto z powodu zbyt małej liczby uczniów. Od tego czasu dzieci są dowożone do Szkoły Podstawowej, a obecnie także do Gimnazjum w Kąkolewie⁷.

Z początkiem lat 60-tych związało się tu Koło Gospodyń Wiejskich i mogło się poszczycić dobrymi wynikami. Prężne też było Kółko Rolnicze. Organizacje te jednak upadły, z przyczyny braku odgórnego zainteresowania się tymi sprawami. W 1992 r. zawiązał się tu ciekawy Klub 4H, liczący 15 członków, ale i on upadł, gdyż był brak zainteresowania się odgórnego tym zagadnieniem. Klub 4H składał się z dzieci i najmłodszych rocz-

Józef Koronowski z żoną Stanisławą
i siostry Stanisławą z mężami

dypłom w 1984 r. od Rady Państwa za 25-letnią działalność jako opiekun społeczny we wsi Frankowo, a Józef i Stanisława Dypłom i Medal za długoletnie pożycie małżeńskie. Wychowali 5. dzieci i są to: Stanisław (ur. 1938), Władysława (1940), Pelagia (1942), Helena (1948), Edmund (1953). Rodzice zadbali o wykształcenie dzieci. Stanisław ukończył Akademię Ekonomiczną w Poznaniu i był działaczem ZSL, PSL, agronomek i naczelnikiem gminy Krzemieniewo oraz naczelnikiem miasta i powiatu Leszno – mieszka w Lesznie. Władysława jest na gospodarstwie w Moraczewie, Pelagia ukończyła Technikum Rolnicze w Bojanowie i pracowała w POHZ Garzyn i tam mieszka, Helena uzyskała wyższe wykształcenie kończąc Akademię Ekonomiczną we Wrocławiu i mieszka w Głogowie. Wszystkie córki wyszły za mąż i aktualnie korzystają z emerytury.

Choć rodzice już zmarli i są pochowani na cmentarzu parafialnym w Świerczynie to jednak wszystkie ich dzieci żyją.

dali średniej wielkości gospodarstwo w Kopaszewie. Józef zanim się ożenił, był kierowcą pojazdów mechanicznych w majątku Kopaszewo. Wincenty Koronowski z żoną Stanisławą wychowali 4. synów: Ignacego, Jana, Józefa i Stanisława. Wszyscy oni już nie żyją.

Józef – założyciel rodziny Koronowskich we Frankowie – ożenił się ze Stanisławą Jakubowską z Mierzejewa. Ojciec Stanisławy pracował w majątku Ponikiewskiego w Mierzejewie. Józef i Stanisława Koronowscy kupili we Frankowie 5 ha ziemi od Niemki Annemarie Müller z Górzna. Pobudowali na nabytej ziemi dom mieszkalny i niezbędne zabudowania gospodarcze. Zwiększyli też gospodarstwo o dalsze 4,25 ha. Gospodarstwo prowadzili do 1978 r. i przekazali je najmłodszemu synowi Edmundowi oraz jego żonie Halinie z domu Mądrej.

Józef Koronowski otrzymał medal i

Sołtys E. Koronowski z żoną Haliną
i córką Agnieszką

Edmund i Halina pobrali się w 1974 r. i mają średnie wykształcenie rolnicze, kończą Technikum Rolnicze w Bojanowie. Powiększyli oni gospodarstwo o dalsze 9,5 ha i liczy ono 18,5 ha użytków rolnych. Dobudowali też część domu mieszkalnego, zbudowali nową chlewnię i garaże. Mają dwoje dzieci: córkę Agnieszkę i syna Szymona. Agnieszka podjęła studia ekonomiczne, a syn rolnicze. Agnieszka wyszła za mąż i buduje dom we Frankowie na działce otrzymanej od rodziców⁸.

S. Jędraś

Przypisy:

1. Dane z Urzędu Miasta i Gminy Osieczna
2. Starostwo Powiatowe w Lesznie – dane z Wydziału Ewidencji Gruntów.
3. Bieżące sprawy Frankowa omawiano z sołtysiem Edmundem Koronowskim.
4. Dane z tablicy pamiątkowej na cmentarzu parafialnym w Świerczynie.
5. Wg księgi wieczystej majątności Osieczna.
6. M. Libicki P. Libicki: Dwory i Pałace Wiejskie w Wielkopolsce. Dom Wydawniczy Rebis, Poznań 2003, s. 122.
7. Dane o szkole we Frankowie zawiera kronika szkoły w Kąkolewie.
8. Informacji o rodzinie Koronowskich udzielili Halina i Edmund Koronowscy z Frankowa.

Stanisław Jędraś

60-lecie wyzwolenia Osiecznej spod okupacji hitlerowskiej

Swastyka hitlerowska na bramie klasztoru franciszkanów w Osiecznej

60 lat temu, 27 stycznia 1945 r. do Osiecznej wkroczyli żołnierze radziecy. Oznaczało to zakończenie okupacji hitlerowskiej w tym mieście. Datę tę potwierdza nazwa ulicy – 27 Stycznia. Okupacja trwała 5 lat i blisko 5 miesięcy.

Warto na wstępie przypomnieć, że oddziały wojska niemieckiego zajęły Osiecznę 5 września 1939 r. i rozpoczął się niespotykany w dziejach terror. Usunięto polskie napisy, zniszczono pomniki, zmieniono nazwy ulic, a Osiecznej przywrócono nazwę – **Storchnest**. Od samego początku trwały rozstrzelania Polaków, a najbardziej okrutna była publiczna egzekucja dokonana 21 października 1939 r. na trzech młodych patriotach, którymi byli: **Stanisław Głowacz, Henryk Juchniewicz, Jan Stelmaszyk**.

W obozach i więzieniach zamęczono wielu obywateli miasta, a wśród nich księży: Pawła Stein-

Ks. prob. K. Galka

metza (1940), Kazimierza Gałkę (1942) oraz kierownika szkoły Władysława Benschka (1941). Dom św. Józefa zamieniono na siedzibę NSDAP, a klasztor na więzienie dla kobiet. Kościół parafialny i klasztor zostały zamknięte. Liczba osób wysiedlonych z Osiecznej lub przesiedlonych wynosiła 150. Życia pozbawiono 50 pacjentek Domu św. Józefa. Składając tam wizyty hitlerowcy zwykli mówić że „**te dziewczęta to zbędne darmozjady**”. Nie są to wszystkie ofiary hitlerowskiej okupacji.

Nic dziwnego, że po tak nieludzkim okresie mieszkańcy z ogromnym napięciem oczekiwali na przybycie żołnierzy radzieckich. Według Michała Włodarczaka żołnierze ci przybyli od strony Świerczyny i oswobodzenie miasta nastąpiło 27 stycznia około godziny 11⁰⁰. Istnieje też wersja, którą podał Marian Umiński z Osiecznej. Według niej

żołnierze radzieccy próbowali rzeczywiście wejść do miasta od strony Świerczyny ale już 26 stycznia wieczorem. Zostali jednak powstrzymani przez Niemców ostrzałem artyleryjskim. Do Osiecznej wkroczyli 27 stycznia przed południem i to od strony Wojnowic.

Według książki Bolesława Dolaty pt. „Wyzwolenie Polski 1944-1945” Osiecznę wyzwolili żołnierze 3 Armii gwardii, wchodzącej w skład I Frontu Ukraińskiego, na czele którego stał marszałek Iwan Koniew. Autor wymienionej książki nie zawsze mogąc ustalić dokładne terminy wyzwolenia niektórych miast, podawał daty z pewną tolerancją np. datę wyzwolenia Osiecznej ustalił na 27-29 stycznia 1945 r.¹ Osieczna faktycznie była wolna 27 stycznia. Miasta położone blisko Osiecznej zostały wyzwolone w następujących dniach stycznia 1945 r.: Leszno 31², Gostyń 27³, Krzywiń 25⁴, Rydzyna 29⁵, Bojanowo 23⁶.

Przed nacierającą Armią Radziecką Osiecznej bronił oddział około 100 żołnierzy niemieckich. Byli nieźle uzbrojeni, dysponowali czołgiem. W rejonie Wyciążkowa i w Jeziorkach rozlokowali działa, z których ostrzeliwali miasto. Strzelali z dział także żołnierze radzieccy. **Ostrzeliwanie miasta przyniosło straty materialne i wśród ludności Osiecznej. 27 stycznia (na obecnej ulicy 27 Stycznia) zniszczony został dom Stanisława Lasika i w związku z tym śmierć poniosła jego żona Tekla, dwie córki – Zofia i Leokadia, a także teściowa Stanisława Lasika – Rozalia Dudziak. Stanisław Lasik i córka Melania zostali ranni i trzeba ich było umieścić w szpitalu. Śmierć 27 stycznia ponieśli również: Władysław Adamczak, Feliks Umiński, Stanisław Bremski i ranna została Władysława Kaczmarek.**

E. Frankiewicz (OFM)

Marian Umiński, który w 1945 r. liczył 15 lat, powiedział autorowi niniejszego artykułu, że 27 stycznia 1945 r. jego rodzina wraz z sąsiadami była ukryta w piwnicy, przy dawnej ulicy Krzywińskiej nr 67 (obecnie ul. Ks. Steinmetza). Było około godziny 8 rano, gdy do wymienionego domu weszli żołnierze radzieccy, ale oni będąc w ukryciu nie wiedzieli jacy to byli żołnierze. Ojciec Mariana – Feliks w pewnej chwili się poruszył i w tym momencie padły strzały, z których jeden był dla Feliksa Umińskiego śmiertelny. Według informacji przekazanych przez M. Włodarczaka, Feliks Umiński odezwał się w języku niemieckim i to było przyczyną otwarcia ognia przez żołnierzy, ale Marian Umiński tego nie potwierdza. Po pewnym czasie najstarszy syn Feliksa – Kazimierz, wyszedł z ukrycia i na progu domu spotkał żołnierzy radzieckich. W trakcie rozmowy żołnierze mówili, że w domu tym zabili „Germana”. Kazimierz Umiński powiedział im, że był to Polak, jego ojciec. Wówczas żołnierze poszukali „starszynę” (wojskowego wyższej rangi), który przybył do ich rodziny, wyraził żal z tego powodu co się stało i przeprosił ich. Powiedział, że niestety jest wojna i że każdy musi strzec swego życia.

W trakcie wyzwalania Osiecznej śmierć poniosło 11. żołnierzy radzieckich. 10. z nich poległo na rynku i w jego pobliżu. Wkraczając na rynek żołnierze ci nie spodziewali się żadnego ataku czy zasadzki. Tymczasem Niemcy ukryci m.in. na dachach domów obrzucili kolumnę żołnierzy radzieckich ręcznymi granatami. Ciało jednego żołnierza radzieckiego znalazł dopiero 2 lutego, na lodzie w pobliżu zamku, **Jan Dolczewski** z Osiecznej. Żołnierz w zastygłej ręce trzymał ręczny granat. Gdy poruszone zostały jego zwłoki granat wybuchł, ale Dolczewski wyszedł z tego cało. W Osiecznej odbyły się dwa pogrzeby żołnierzy radzieckich. Najpierw pochowano 10, a potem jednego. Prochy ich były później ekshumowane na zbiorowy cmentarz w Rawiczu. Śmierć poniosło kilku Niemców.

J. Marcinkowski - pierwszy powojenny burmistrz Osiecznej (1945)

Wkrótce po wyzwoleniu miasta powołano (29. 01.) tymczasowy Komitet Obywatelski. 6. 02. w sali Pieczyńskiego burmistrzem wybrano miejscowego krawca **Józefa Marcinkowskiego**. Pomocą służył mu tzw. Komitet Wykonawczy. Sprawą uruchomienia wójtostwa zajął się przedwojenny wójt – Stanisław Filipowski z Świerczyny. Wcześniej (29. 01.) powołano Milicję Obywatelską na czele której stanął przedwojenny zawodowy żołnierz – **Franciszek Krojonko**. Wielu Osiecznian chętnie wstępowało w szeregi MO. Zapobiegali kradzieżom i utrzymywali porządek publiczny⁷.

Przystąpiono też natychmiast do zorganizowania szpitala. Zlokalizowano go w lokalu byłej apteki Tadeusza Andersza, a przyczynił się głównie do tego drogerzysta **Stefan Stachowiak**. Leczeniem rannych zajęła się **Róża Saganowska**, która była asystentką znanego lekarza przedwojennego leczącego również w Stanisławówce – dr. Bronisława Świdarskiego. Do pomocy jako sanitariusze zgłosili się: **Michał Włodarczak**, **Leokadia Lasik**, **Kazimiera Mielcarek**, **Józef Kurasiński**. Kucharzem w szpitalu była **Zofia Roesler**. Szpital został zorganizowany pod patronatem PCK. Wkrótce przeniesiono go do Domu św. Józefa.

16 lutego 1945 r. zaczęła funkcjonować miejscowa szkoła. Pierwszym jej kierownikiem – chociaż krótko – był **Józef Faltin**. Naukę rozpoczęło 186 dzieci, a pierwsze nauczycielki to

Helena Grzesiewska i Maria Szymańska. Otwarte zostały podwoje kościoła parafialnego. Pierwszym proboszczem był **ks. Kazimierz Babski**⁸.

Na początku drugiej dekady marca 1945 r., w wyniku porozumienia partii i stronnictw politycznych oraz organizacji społecznych i gospodarczych, powołano w Osiecznej Miejską i Gminną Radę Narodową. Pierwszym przewodniczącym MRN został Franciszek Szczepaniak, a GRN Władysław Połomski. Burmistrzem Osiecznej był najpierw Józef Marcinkowski, a następnie Jan Grzesiewski. Funkcję wójta po Stanisławie Filipowskim przejął Józef Borkowski.

W kwietniu 1945 r. zaczął działać chór „Lutnia” i OSP. Liczba mieszkańców zaczęła się powiększać. Do swych mieszkań i gospodarstw wracali wysiedleni przez Niemców mieszkańcy Osiecznej. Wszystkie powroty były witane z radością⁹.

S. Jędraś

P r z y p i s y :

- 1-6. B. Dolata: Wyzwolenie Polski 1944-1945. Wojskowy Instytut Historyczny, Warszawa – 1971, s. 447, 417, 385, 414, 471, 355.
7. Korzystano: a / z wywiadów z Marianem Umińskim, Sabiną Marcinkowską i z wspomnień pozostawionych na piśmie przez Michała Włodarczaka.
8. S. Jędraś: Osieczna i jej dzieje. Osieczna - Leszno 1991, s. 79–80.
9. S. Jędraś: Osieczna na przestrzeni wieków. Okres wojny i po wojnie, w: Zeszyty Osieckie nr1/1993, s. 11-13.

Andrzej Wędzki

Osieczna.

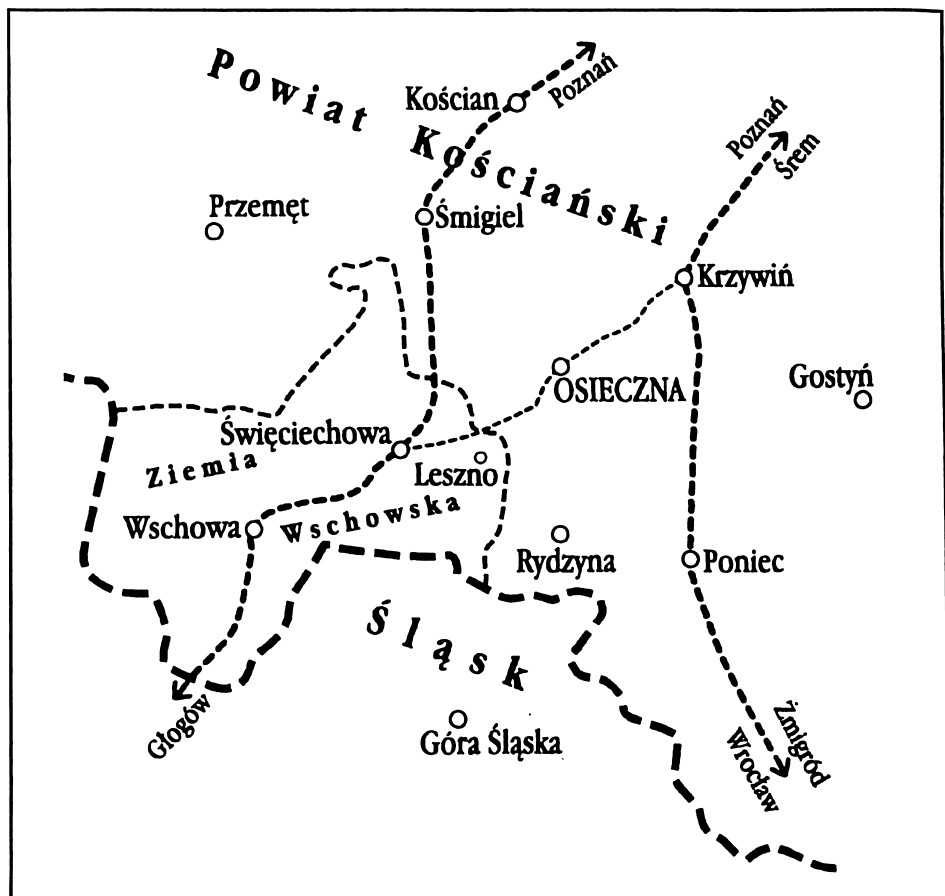
Z dziejów miasta szlacheckiego w przedrozbiorowej Rzeczypospolitej (8)

Z czasów Skoroszewskich zachowało się szereg informacji świadczących, że właściciele wkładali wiele wysiłku w celu odbudowy gospodarczej miasta, zwłaszcza, że w czasie wojny siedmioletniej w r. 1761 miasto zostało spalone powtórnie przez wojska rosyjskie¹²⁵. W r. 1737 miasto otrzymało od Augusta III nowy przywilej na jarmark¹²⁶. W r. 1778 Mikołaj Skoroszewski sprzedał odbudowany przez siebie gościniec położony w narożniku rynku¹²⁷, a z roku 1784 zachował się kontrakt sprzedaży odrestaurowanego młyna wodnego znajdującego się w ulicy „**przy bramie ku Lesznu idący**”¹²⁸. Z drugiej połowy XVIII wieku zachowały się też informacje o takich działających cechach jak: kowali, stolarzy, młynarzy, kołodziei¹²⁹.

Nastąpiły również pewne zmiany w układzie przestrzennym miasta. **W ciągu XVIII wieku powstała niewielka dzielnica ludności żydowskiej.** Najstarsze wzmianki o gminie żydowskiej w Osiecznej sięgają końca XVII wieku (pochodzą z 1688 r.)¹³⁰. Zabudowania tej dzielnicy skupiły się w południowo – wschodniej części miasta u wylotu ulicy Podgórznej oraz dziś ulicy Krawieckiej i równolegle do niej biegnącej ulicy Słonecznej. Wydaje się, że ulica

Słoneczna została wytyczona dopiero z chwilą osiedlenia się w tej części miasta Żydów. W r. 1786 wzniesi oni drewnianą bóżnicę, wokół której założono cmentarz¹³¹. Zajmował on teren leżący w narożniku przyległym do ulicy Słonecznej i Podgórznej¹³².

W r. 1777 z inicjatywy ówczesnego właściciela Mikołaja Skoroszewskiego i jego żony Teresy z Gotzendorf – Grabowskiej przeprowadzono gruntowną przebudowę kościoła parafialnego. Dokonano wówczas znacznych zmian w jego układzie przestrzennym. Zniesiony został m. in. układ trójnawowy, dobudowano wieżę i całemu budynkowi nadano formy barokowe¹³³. W r. 1792 ewangelicy wzniesi także nowy drewniany budynek świątyni prawdopodobnie w pobliżu pierwotnego XVII-wiecznego kościoła przy ulicy Szkol-

Osieczna na tle miast regionu w późnym średniowieczu (opr. A. Wędzki)

- A. granica państwowa polsko-śląska
- . - . - . B. granica powiatu kościańskiego i Ziemi Wschowskiej
- C. szlaki ponadregionalne łączące Poznań ze Śląskiem
- D. lokalne połączenie Świąciechowy z Krzywinem przez Osieczną

nej (dawniej Łazienna)¹³⁴. Był to niewielki budynek zwrócony w kierunku zachodnim z wieżyczką wzniesioną nad fasadą zachodnią¹³⁵.

Po II rozbiorze w 1793 r. Osieczna znalazła się pod zaborem pruskim wchodząc w skład utworzonej wówczas prowincji Prus Południowych. Wkrótce po przejściu pod pruskie panowanie wielki pożar, który wybuchł w dzielnicy żydowskiej 8 maja 1793 r. w ciągu paru godzin zniszczył miasto. Spaleniu uległ zarówno drewniany ratusz, jak i kościół św. Ducha ze szpitalem, bóżnica, zabudowania gospodarcze należące do zamku oraz zabudowa mieszkalna i gospodarcza położona w centrum osady. Ocalał zamek, kościół parafialny, klasztor oraz część zabudowy (głównie stodoły rozrzucone na peryferiach)¹³⁶. Miasto zostało szybko odbudowane, przy czym wzniesiono wówczas wiele budynków w konstrukcji szkieletowej. Według indagandy¹³⁷ sporządzonej wkrótce po pożarze, w Osiecznej było 98 domów, z tego 34 krytych gontem, a 34 strzechą. Dalszych 79 parceli po spalonych budynkach nie było zabudowanych. **Odbudowa nie objęła jednak ani kościoła św. Ducha ani ratusza. Zniknął wówczas bezpowrotnie charakterystyczny akcent rynku osieczęńskiego sięgający średniowiecza.**

Losy Osiecznej w ciągu XIX stulecia układały się podobnie jak w innych miasteczkach tego regionu. Do połowy XIX wieku była ona nadal aktywnym ośrodkiem rzemieślniczym wykazującym stały, stopniowy wzrost demograficzny. Sytuacja uległa radykalnej zmianie po połowie tego stulecia. Przekształcenie Leszna w ważny węzeł komunikacyjny (dzięki budowie linii kolejowych), ośrodek przemysłowy, handlowy, a także administracyjny (z chwilą utworzenia w 1887 r. powiatu leszczyńskiego) sprawiły, że sąsiednie niewielkie ośrodki miejskie weszły w okres stagnacji, a niektóre wręcz upadku i zamianie na osady wiejskie (Zaborowo). Osieczna położona z dala od linii kolejowej przetrwała jedynie jako niewielki ośrodek usługowy (rzemieślniczo – handlowy) powiązany z sąsiadującym zapleczem wiejskim.

A. Wędzki

P r z y p i s y :

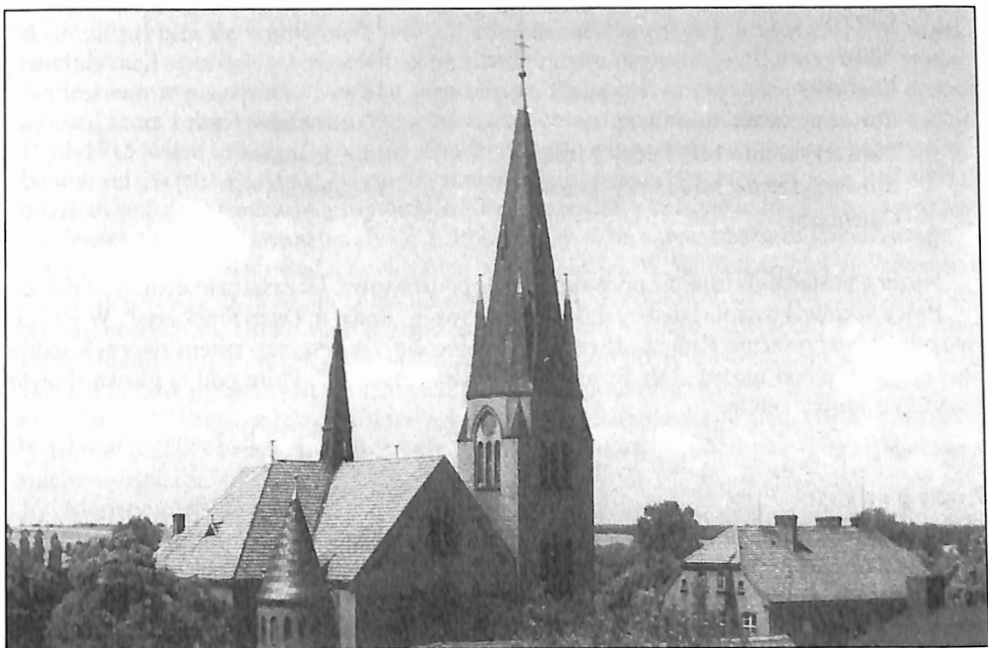
125. H. Wuttke, o.c., s.456.
126. APP Kościan GR. 172 k. 126 v.
127. APP Kościan GR. 211 k. 512 i n.
128. APP Kościan GR. 220 k. 564 – 565.
129. A. Warschauer, o.c., s. 260.
130. A. Heppner, J. Herzberg, *Aus Vergangenheit und Gegenwart der Juden und der jüdischen Gemeinden In den Posner Lande nach gedruckten und ungedruckten Quellen*, Koschmin – Bromberg 1909, s. 985 – 986.
131. Tamże.
132. Cmentarz uległ ostatecznej niwelacji w latach 1939 – 1945 i po 1945 r. jego teren został zabudowany. Por. mapa 1:25000, na której zaznaczono jego położenie.
133. Katalog, s. 49 i in.
134. Przywilej na budowę kościoła wystawił Mikołaj Skoroszewski, ówczesny właściciel Osiecznej w r. 1792 APP Kościan Gr, 225 k. 254. W przywileju jest mowa o budowie kościoła przy ul. Łazienniej. W r. 1635 ewangelicy wzniesli kościół przy ul. Łazienniej. Chodzi niewątpliwie o tę samą ulicę odpowiadającą dziś Szkolnej.

135. A. Taube, Geschichte der evangelischen Kirchengemeinde Storchnest, Storchnest 1899.
136. E. Klinkowski, Der Grosse Brand in Storchnest vom Jahre 1793, Heimat und Welt. Posener Tageblatt Wochenbeilage 1935 nr 37, s. 1-3.
137. J. Wąsicki, o.c., s. 294 – 297. Por. też opis Osiecznej z r. 1802 Wie sahs 1802 in Storchnest aus Sadpreussische Unterhaltungen, Posen 1:1802 Bd. 1 s. 507 i n.

Edward Frankiewicz (OFM)

Kościół protestancki w Osiecznej

Gmina protestancka poniosła dotkliwą szkodę podczas pożaru w roku 1793. Kościół drewniany nie spalił się całkowicie, ale ogień spowodował w jego wnętrzu znaczne spustoszenie. Zgorzało też mieszkanie pastora i szkoła. Nauka dzieci w czasie odbudowy odbywała się w kościele. Pastor Fechner, popierany przez rząd pruski, zdołał wybudować już w 1793 r. murowane mieszkanie, a w r. 1796 wystawił nową szkołę. Nadto zdobył na własność kościoła i szkoły liczne parcele. Jego „patriotyczna” działalność znalazła całkowitą aprobatę pruskiego rządu. W nagrodę za to został udekorowany orderem czerwonego orła III klasy. Zmarł dnia 9 lutego 1837 r. i spoczywa na protestanckim cmentarzu w Osiecznej. Jego współpracownikiem był w r. 1835 Nerretter.

Były kościół protestancki w Osiecznej

Następca Fechnera, Benjamin Anders, zmarł 27 maja 1837 r., zanim objął gminę. Po nim do 8 marca 1852 r. gminą kierował Karol Gustaw Spornberger. Również spoczywa na osieckim cmentarzu. Jego następca, Johann Traugutt Koppehel, zmarł w Osiecznej 20 kwietnia 1853 r.

W dniu 3 lipca 1853 r. gminę objął Karol Gustaw Bochner. W 1855 r. zaprowadził on szkołę niemiecką we Frankowie, a w 1858 r. w Wyciążkowie. Pod jego wpływem właściciel dóbr osieckich, **Henryk Burchard Abegg, zapisał w testamencie z dnia 17 listopada 1863 r. 30.000 marek na budowę nowego, murowanego kościoła, a 15.000 marek na budowę nowej szkoły.** Jego następca, pastor Rudolf Arthur Leonard Rasmus około 1870 r. wybudował nową dzisiejszą pastorówkę, a w 1875 r. kazał wznieść nową salkę modlitw w Górznie.

Od 4 lipca 1880 r. gminą zarządzał pastor Albert Emil Taube. Po uzyskaniu zapomogi w wysokości 12.000 marek od pruskiego ministra D. Bossego w 1897 r. wznosił nową szkołę, a w 1900 r. nowy, neoromański kościół długości 26 m., szerokości 20 m., wysokości 20 m., którego wieża miała wysokość 46 m.

Od 15 listopada 1918 r. gminą protestancką zarządzał pastor Werner Nieder. Parafia była bardzo rozległa. Oprócz miasta obejmowała wioski: Trzebanię, Wyciążkowo, Gronówko, Goniembice, Wolkowo, Drzeczkowo, Popowo, Sulejewo, Wołkowo, Gliniec, Żakowo, Rato-wice, Berdychowo, Grodzisko, Świerczynę, Łoniewo, Dobramyśl, Frankowo i Kąkolewo.

Żywotność gminy w r. 1936 przedstawia następujące zestawienie:

Liczba protestantów	580
Chrzty	10
Śluby	10
Pogrzeby	12
Stowarzyszenie śpiewacze	20 członków
Stowarzyszenie Młodzieży Męskiej	14 członków
Stowarzyszenie Młodzieży Żeńskiej	12 członkiń
Cmentarze	5

Niemcy posiadali w mieście prywatną szkołę podstawową. Uczęszczało do niej 37 dzieci.

Prócz szkoły i kościoła Niemcy dysponowali swoją „Spaar u. Daarlehnskasse”. W 1937 r. założyli Stowarzyszenie Kobiet „Ewang. Frauenverein”, a wszyscy razem tworzyli jedno Stowarzyszenie pod nazwą „Der Evangelische Kirchenverein”, które pod tą nazwą służyło wszystkim innym celom.

E. Frankiewicz (OFM)

Przypisy:

W opracowaniu o Frankiewicza o Osiecznej są w tekście rozrzucone wcześniejsze informacje o kościele ewangelickim. Za czasów Stanisława Górki (1572-92) kościół katolicki został przekazany ewangelikom. Po śmierci S. Górki z kościoła korzystali zarówno katolicy jak i ewangelicy, ale w 1628 r. ewangelików z kościoła usunięto. Wtedy to wybudowali oni własnym kosztem swój kościółek, który spalił się w 1634 r. Adam O. Przyjemski zezwolił protestantom wybudować nowy kościół, ale ten spłonął w 1656 r. Wiadomo, że w 1792 r. zbudowano nowy kościół protestancki, ale w 1793 r. miał

miejsce największy w dziejach miasta pożar. Na szczęście kościół nie spłonął w całości, a tylko częściowo wypaliło się jego wnętrze. Powstałe ubytki szybko naprawiono.

W 1945 r. wszyscy Niemcy opuścili Osieczkę. Kościół ewangelicki nie był używany. Dzwony z tego kościoła zabrano do kościoła parafialnego katolickiego. Myślano o przebudowie kościoła na salę kinową – widowiskową, ale nie doszło do tego. W latach 70-tych kościół rozebrano. Świątynia z roku 1900 była budowlą solidną, a jej strzelista wieża (najwyższa w Osieczce) upiększała miasto.

S. Jędraś

Zbigniew Gryczka

Uwagi o historii pieniądza

Pierwsze polskie pieniądze w postaci monet wybito w Wielkopolsce około 980 r., były to srebrne denary. Na pograniczu Wielkopolski i Śląska w późniejszych wiekach działały mennicze bijące monety dla panujących, a kroniki odnotowały działania mennicze w Górze, Kościanie, Krobi, Wąsoszu, Wschowie, z których najbardziej znana jest mennica we Wschowie. Pierwszym zachowanym dokumentem dotyczącym mennicy wschowskiej jest przywilej Władysława Jagiełły z r. 1404, pozwalający na bicie drobnej monety pod znakami królewskimi. Były to srebrne denary. Z kroniki Długosza wiadomo, że miasto Wschowa ten przywilej posiadało już w latach 1273-1309. Mennicza działalność we Wschowie trwała do r. 1655 i została dotychczas najobszerniej opracowana. W niniejszej informacji pragnę zapoznać czytelników z fragmentem dziejów pieniądza na byłym pograniczu z początków XX – stulecia, kiedy to rodziła się niepodległość naszego kraju. Pierwsza wojna światowa na ziemiach polskich zaznaczyła się wycofaniem wojsk i administracji rosyjskiej, a wkroczeniem wojsk i administracji niemieckiej i austriackiej na ziemie zaboru rosyjskiego. Spowodowało to spore zamieszanie w gospodarce i obiegu pieniężnym. Plagą był na tych ziemiach brak drobnej monety, która z chwilą wybuchu wojny zniknęła z obiegu w wielu rejonach kraju. Już w latach 1914-1915 wiele miast polskich dla zaradzenia sytuacji podjęło wydawanie banknotów – bonów miejskich, a później własnych monet zdawkowych. Drukowane albo bite były w miejscowych zakładach w języku polskim lub niemieckim, a czasami w polskim i niemieckim. Trudności z drobną monetą trwały do r. 1922, kiedy to na całym obszarze jednoczącego się państwa polskiego wprowadzono wspólną walutę polską. W Wielkopolsce i na Pomorzu w latach 1919-1921 ukazało się wiele bonów pieniężnych emitowanych przez magistraty czy władze powiatowe. Drukowano je najczęściej w języku polskim. Tam gdzie w radach miejskich silniejsze były wpływy radnych niemieckich, bony były dwujęzyczne. Ogólną liczbę odmian bonów pieniężnych na ziemiach polskich tego okresu określa się na 10 tysięcy egzemplarzy. W regionie leszczyńskim w latach 1915-1920 pieniądze zdawkowo – zastępcze, w formie monet miejskich, znaków kredytowych i bonów papierowych były wydawane w miejscowościach.

I. Monety miejskie w cynku:

1. Leszno (Lissa) w nominałach 5, 10, 50 fenigów.
2. Gostyń (Gostyn) w nominałach 5, 10, 50 fenigów.
3. Śmigiel (Schmiegel) w nominałach 5, 10, 50 fenigów.

II. Znaki kredytowe, monety oficerskiego obozu jeńców rosyjskich w Rydzynie w latach 1914- 1918. Wykonane w cynku służyły do zakupu w kantynie i posiadały nominały 1, 5, 10, 50 i 100 fenigów.

III. Banknoty posiadały miasta: Gostyn, Leszno, Osieczna i Rawicz w następujących nominałach:

1. Leszno w latach 1916-17 o wartości 5, 10, 50 fenigów.
2. Leszno w latach 1918-19 o wartości 5 i 20 marek.
3. Osieczna w latach 1914-21 o wartości 1, 2, 5, 10 marek.
4. Rawicz w roku 1920 o wartości 1 marki wydane przez Kasę Komunalną powiatu rawickiego z datą 1 lutego 1920 r. Banknot wydrukowano w drukarni von Alberta Kleinerta w Rawiczu. Bon odnaleziono w latach siedemdziesiątych. Rawicki banknot z datą 1 lutego 1920 r. podpisał starosta i kasjer.

5. Za pieniądze wydane w Osiecznej 1 listopada 1919 r. odpowiadała Kasa Komunalna powiatu leszczyńskiego. Podpisał je starosta Tadeusz Sobeski, rendant Kowandy i komisja rewizyjna w osobach: ks. Pawła Steinmetza i Ireny Schutz. Starosta powiatu leszczyńskiego 1919 r. urzędował w Osiecznej. Leszno przyłączono do Polski 17 stycznia 1920 r. Następnego dnia starosta Sobeski przeniósł urząd do Leszna. W czasie urzędowania

starosty w Osiecznej wydano tam banknoty o nominałach 1, 2, 5 i 10 marek z datą 1 listopada 1919 r. Kolekcjoner Zbigniew Ratajczak z Katarzynina posiadał w swoim zbiorze dawnych banknotów osieckie bony o nominałe 1, 5 i 10 marek. Prezentował je na wystawie w Miejskiej Bibliotece Publicznej w Lesznie w czasie od 5 do 28 sierpnia 2004 r. Również miasto Gostyń wydrukowało bilety banknotowe pod datą 12 listopada 1919 r., podpisał je magistrat. Różniły się od innych tym, że miały wydrukowaną ważność do końca kwietnia 1920 r. Bonami może pochwalić się wiele miast Wielkopolski. Są dość trudne do zdobycia, bo wykonane były ze słabej jakości papieru.

Z. Gryczka

Stanisław Jędraś

Szkoła w Kąkolewie kuźnią laureatów w konkursach przedmiotowych

Szkoła Podstawowa i Gimnazjum w Kąkolewie im. Powstańców Wielkopolskich każdego roku wyróżniają się liczną grupą uczniów – laureatów i finalistów konkursów przedmiotowych. W roku szkolnym 2003/04 z Zespołu Szkół w Kąkolewie pochodziła najliczniejsza w województwie grupa uczniów – laureatów Wojewódzkiego Konkursu Fizycznego. Byli to: Weronika Furmanowska, Michał Juskowiak, Tomasz Mielcarek, Mateusz Szczepaniak, Adam Kajoch, Oskar Dąże. Opiekę nad tą dzielną grupą sprawował ich nauczyciel i zarazem dyrektor tamtejszego Zespołu Szkół, mgr inż. Stanisław Glapiak. Był to duży sukces uczniów i ich nauczyciela.

We wrześniu 2004 r. autor niniejszego artykułu spotkał się z czterema laureatami tej szkoły z różnych lat. Byli to: Konrad Glapiak, Mateusz Grzeszkowiak, Maciej Górczak, Mateusz Szczepaniak. Wszyscy pochodzą z Kąkolewa. Dwoje z nich uczy się już w I LO w Lesznie, trzeci odbywa studia prawnicze, a czwarty już je ukończył.

Rozpocznijmy od najmłodszego, od **Mateusza Szczepaniaka**. W konkursach przedmiotowych brał udział wiele razy, jak z resztą i trzej pozostali uczniowie. W 2001 r. uczestniczył w Konkursie Wiedzy o Wielkopolsce i był finalistą. To jednak go nie zadowoliło. W roku 2002 ponownie wziął udział w tym konkursie i został laureatem, zajmując V miejsce. Przygotowywał się pod opieką nauczycielki historii mgr Teresy Rosińskiej. Z kolei w 2004 r. Mateusz został finalistą Wojewódzkiego Konkursu Historycznego. W tymże roku odniósł kolejny sukces zostając laureatem Wojewódzkiego konkursu Fizycznego, w którym zajął I miejsce.

Maciej Górczak był w 1999 r. finalistą Wojewódzkiego Konkursu Historycznego. W 2002 r. brał udział w konkursie matematycznym i fizycznym – w matematycznym zajął II, a w fizycznym V miejsce. Do konkursu matematycznego przygotowywał się pod opieką nauczycielki Lucji Kretschmer, a do fizycznego pod kierunkiem mgr. inż. Stanisława Glapiaka (pod jego opieką przygotowywani byli wszyscy laureaci konkursów z zakresu fizyki).

Główną nagrodą dla laureatów była możliwość wyboru szkoły średniej. On, jak i trzej pozostali wybrali I LO w Lesznie.

Mateusz Grzeszkowiak był w 1999 r. uczniem klasy VIII i uczestniczył w konkursie fizycznym oraz chemicznym, zostając laureatem. Do konkursu z zakresu chemii przygoto-

Dr S. Jędraś w spotkaniu z laureatami konkursów przedmiotowych Zespołu Szkół w Kąkolewie.
Od lewej: M. Szczepaniak, M. Górczak, S. Jędraś, K. Głapiak, M. Grzeszkowiak

wywał się pod opieką mgr inż. Marii Joachimiak. Po ukończeniu I LO w Lesznie odbywa studia prawnicze.

Konrad Głapiak w 1992 r. brał udział w Wojewódzkim Konkursie Historycznym, a w następnym roku w konkursie fizycznym, zostając laureatem jednego i drugiego konkursu. Po zdaniu matury w I LO w Lesznie ukończył studia prawnicze na uniwersytecie we Frankfurcie n. Odrą (Europejski Uniwersytet „Viadrina”).

Moi rozmówcy z uznaniem mówili zarówno o Szkole Podstawowej i Gimnazjum w Kąkolewie jak i o I LO w Lesznie. Udział w konkursach wzbogacił ich wiedzę i ułatwił naukę w Liceum – przynajmniej w pierwszym roku nauki. Przede wszystkim jednak przyniósł im dużo satysfakcji osobistej, chociaż były też nagrody rzeczowe. Przyczynili się też do umocnienia dobrej opinii o swojej szkole.

Wypada jeszcze dodać, że w roku szkolnym 1998/99 Renata Picz została laureatką Wojewódzkiego Konkursu Polonistycznego. Przygotowywała się pod opieką nauczycielki Anny Brodziak. W roku 1997/98 Zuzanna Rosińska została laureatką konkursu matematycznego. Laureatami konkursu fizycznego – poza już wymienionymi – w ostatnich kilku latach byli: Piotr Pawlik, Mateusz Kosmański, Dominik Kretschmer, Radosław Komolka, Alena Pierzynowska, Marcin Szczepaniak, Maria Kaczmarek, Leszek Majchrzak, Tomasz Knasiak, Aleksander Klabik, Małgorzata Basińska, Paweł Konieczny.

Laureatami konkursu chemicznego w roku 1990/91 zostali: Wioletta Kolan i Maciej Musielak. Ich nauczycielem i opiekunem była mgr inż. Maria Joachimiak. Laureatami z zakresu

chemii w latach wcześniejszych byli też: Andrzej Konieczny, Zofia Wiler, Wiesława Ulatowska, Artur Brodziak, Sławomira Bartkowiak, Bernadetta Szeląg. Przygotowywał ich mgr inż. Stanisław Glapiak.

Również w klasach młodszych uczniowie odnosili sukcesy w Wojewódzkich Konkursach Ortograficznych i Matematycznych dla klas drugich i trzecich.

Za tak liczną rzeszę laureatów i finalistów Zespołowi Szkół w Kąkolewie należą się słowa uznania. Wymienione sukcesy świadczą o rzetelnej pracy nauczycieli i uczniów.

S. Jędraś

Przypisy:

Zdjęcie – Alina Żalik

Eugeniusz Śliwiński

Artyleria powstańcza pod Kąkolewem

Od samego początku powstania przystąpiono do organizacji artylerii polowej. Zajął się tym już 28 grudnia 1918r. wicewachmistrz Kazimierz Niezychowski na terenie „białych koszar” przy ul. Magazynowej w Poznaniu.

Sprzęt artyleryjski uzyskano z różnych źródeł. Ściągnięto do koszar dwie armaty stojące beczynnin pod „Bazarem” a z obozu ćwiczebnego w Biedrusku uzyskano 4 armaty 77 mm i 4 haubice polowe 105 mm z jaszczami i niewielkimi zapasami amunicji. Sprzęt był jednak w złym stanie i trzeba było przeprowadzić gruntowne naprawy. Przede wszystkim jednak brakowało amunicji. Już 4 i 5 stycznia pierwsze dwie baterie wyruszyły na front północny. Do 8 stycznia zdobyto i znaleziono w różnych magazynach 54 działa niemieckie i kilkadziesiąt rosyjskich dział ciężkich 152,4 mm zdobytych podczas wojny przez armię niemiecką. Działa te były jednak bardzo zużyte i wymagały poważnych napraw.

Dnia 12 stycznia wyruszyła do Gostynia na front Grupy „Leszno” 6. półbateria armat 77 mm, sierżanta Stefana Goldmanna. Następnego dnia wieczorem przybyła do Drobnina. Nazajutrz półbateria oddała kilka strzałów na Nową Wieś, gdzie działała jedna z baterii niemieckich. Ze względu na duże zużycie dział ogień okazał się całkowicie nieskuteczny. Półbaterię zakwaterowano w Pawłowicach. Około 20 stycznia skierowano ją pod Poniec. Z pozycji pod Janiszewem ostrzeliwała Pomykowo. Następnie skierowano ją do Luboni.

Dnia 2 lutego na front leszczyński do Gostynia przybyła bateria artylerii ciężkiej pod dowództwem por. Kazimierza Kowalskiego. Bateria posiadała 2 haubice 150 mm wz.96, oraz wozy obserwacyjne i amunicyjne i ok. 60 koni., dwóch aspirantów oficerskich –(Gabert i Makowski), oraz około 120 podoficerów i szeregowców.

Po odbyciu narady w hotelu „Polonia” w Gostyniu z por. Śliwińskim dowódcą Grupy „Leszno”, wyznaczono baterii pozycję między Kąkolewem a Dobramyślą, a pluton obserwacyjny miał być w Kąkolewie.

Głównym zadaniem baterii, było odparać ataki piechoty niemieckiej, walczyć z artylerią nieprzyjaciela, ostrzeliwać pozycje niemieckie pod Nową Wsią, Pawłowicami i Lipnem oraz linię kolejową ze strony Leszna i nie pozwolić niemieckim pociągom pancernym na poruszanie się po niej.

Artyleria niemiecka ostrzeliwała w tym czasie niemal codziennie pozycje powstańcze. 3 lutego Niemcy pod silną osłoną artylerii uderzyli na Miechcin, m.in. 5 lutego ostrzelany został Klonówek i Robczyško.

Komunikat operacyjny Oddziału I Naczelnego Dowództwa Wojska Polskiego z dn. 7 lutego informował o utarczkach i silnym ogniu działowym na wschód od Leszna. Stąd też bateria por. Kowalskiego wyprawiała się i do innych miejscowości w zależności od sytuacji na froncie leszczyńskim.

Półbateria sierż. S. Goldmanna po dokonanej w końcu stycznia reorganizacji weszła w skład 1 baterii I dywizjonu 1 pułku artylerii lekkiej, której dowódcą został ppor. K. Niezychowski i przeszła przez Kąkolewo, Osieczną i Lipno do Radomicka. Bateria artylerii ciężkiej weszła w skład I dywizjonu artylerii ciężkiej, którego dowódcą został mjr Bronisław Kuczewski. Bateria przesunęła się do Luboni

14 lutego Niemcy podjęli ponowną próbę zdobycia Kąkolewa atakując je dwoma pociągami pancernymi i kompanią piechoty z Nowej Wsi, zostali jednak odparci.

Pomimo zawartego rozejmu w Trewirze 16 lutego na linii demarkacyjnej nie było spokojnie. Bateria artylerii ciężkiej wróciła pod Kąkolewo a do Luboni powróciła półbateria (obecnie już jako 2 pluton 1 baterii). Sierżant S. Goldmann otrzymał 11 marca rozkaz powrotu do Poznania i wyjazdu pod Lwów. W dniu następnym 2 pluton p.a.p. wyjechał pociągiem z Gostynia. Ostatnie strzały bateria por. K. Kowalskiego oddała w lipcu 1919r. do niemieckich punktów obserwacyjnych w Nowej Wsi jako odwet za ostrzelanie przez artylerię niemiecką rejonu Kąkolewa. W lipcu bateria jako 2 bateria 2 Pułku Artylerii Ciężkiej weszła w skład Grupy Wielkopolskiej i odeszła na front bolszewicki pod Mińsk.

W 10 rocznicę powstania Grupy „Leszno” odbyły się w dniu 6 I 1929 r. w Lesznie uroczystości. Mszę św. w kościele farnym odprawił ks. Kazimierz Kowalski – wicerektor Arcybiskupiego Seminarium Duchownego w Gnieźnie – a w 1919 r. dowódca baterii haubic pod Kąkolewem.

Ks. dr Kazimierz Kowalski miał doktorat z filozofii, był docentem Uniwersytetu Jagiellońskiego, prof. filozofii i etyki społecznej w seminarium w Poznaniu w latach 1926-1927, a od 1935r. rektorem. W latach 1945-46 rektorem w seminarium w Gnieźnie. Następnie został biskupem chełmińskim. Zmarł w 1972r.

Literatura:

- S. Goldmann *Pierwsza artyleria na linii bojowej „Grupy Leszno”*, (w:) „Kronika Gostyńska” T. X. 1939 r., nr 1,
B. Polak *Front południowo-zachodni Grupa „Leszno” powstania wielkopolskiego 1919”* Kościan 1971r.,
B. Polak *Wojsko Wielkopolskie 1918-1920*, Koszalin 1990 r.
Wojskowe aspekty powstania wielkopolskiego 1918-1919. Wybór materiałów źródłowych, Poznań 1985,
A. Czubiński, Z. Grot, B. Miśkiewicz *Powstanie Wielkopolskie 1918-1919*, Warszawa-Poznań 1978,
A. Wesółowski *Organizacja i działania artylerii wielkopolskiej (1918-1919)*, (w:) *Powstanie Wielkopolskie 1918-1919* pod red. B. Polaka, Kościan 1975,
Kurier Poznański z 1919r. *Głos Polski* (wyd. Leszno) z 1929 r.

E. Śliwiński

Firma „euro.pegaz” w Osiecznej

Działającą w Osiecznej „euro.pegaz” jest Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością powstałą w 1991r. opartą w całości o polski prywatny kapitał. Główna siedziba firmy znajduje się w Warszawie. Podstawę działalności stanowi transport międzynarodowy i krajowy, realizowany w oparciu o własny, nowoczesny i w pełni ekologiczny tabor. W skład ponad 120 jednostek wchodzi: standardowe zestawy 24 tonowe, mniejsze auta 3 i 10 paletowe jak również kilkadziesiąt zestawów wysokokubaturowych mega BDF (120m³)

Zasięg terytorialny usług obejmuje całą Europę. Koordynację zleceń i kontrolę pracy kierowców prowadzą cztery biura spedycyjne zlokalizowane w: Warszawie, Wrocławiu, Katowicach, Osiecznej i w Timisoara na terenie Rumunii. Aktualizowana na bieżąco informacja o pojazdach pozwala optymalnie łączyć ładunki i planować trasę przejazdu oraz informować klientów.

Wysoka jakość oferowanych przez „euro.pegaz” usług znalazła uznanie w branży artykułów gospodarstwa domowego (AGD), branży medycznej, oraz w branży „automotiv” stawiającej najwyższe wymagania w zakresie terminowości dostaw. Firma stale współpracuje z kilkoma światowymi potentatami w branży samochodowej wykonując specjalistyczne przewozy w systemie „just in time” pomiędzy Polską a Anglią, Belgią, Francją, Hiszpanią, Włochami i Rumunią. Przewożone przez „euro.pegaz” ładunki trafiają na czas i prosto na linie produkcyjne zakładów na terenie prawie całej Europy.

Budynek firmy „euro.pegaz” w Osiecznej

Utrzymanie wysokiej jakości usług i sprostanie życzeniom klientów spowodowało konieczność stworzenia własnego Centrum Logistycznego. Powstało ono właśnie w Osiecznej w 1999 roku. Stał tu nowoczesny magazyn wysokiego składowania na ponad 7 tys. miejsc paletowych i wydzieloną strefą z bezpośrednim dostępem do ok. 2 tys. produktów, umożliwiającą swobodne kompletowanie zamówień.

Na terenie Centrum Logistycznego realizowany jest aktualnie kontrakt z potentatem w branży kosmetycznej w zakresie produkcji zestawów promocyjnych oraz światowym liderem rynku meblowego w zakresie prowadzenia konsolidacji mebli ogrodowych dla 130 sklepów w Europie oraz dla 30 sklepów w USA i Kanadzie.

Sprawną obsługę Centrum Logistycznego zapewnia wykwalifikowany personel, najnowocześniejsze wózki widłowe z unoszoną kabiną operatora oraz specjalnie opracowany komputerowy system zarządzania.

„euro.pegaz” chce być utożsamiany przez swoich klientów jako firma elastyczna i otwarta na nowe wyzwania i potrzeby.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom klientów Spółka wdrożyła Zintegrowany System Zarządzania wg norm ISO 9001: 2000 oraz 14001: 1996.¹

Siedziba „euro.pegaz”
02-672 Warszawa
ul. Domaniecka 47

Dyrektorem Centrum Logistycznego w Osiecznej jest Paweł Trębacki
Adres: ul. Łoniewska 1
64-113 Osieczna
tel. (0-65) 5359623

1/ Opracowano na podstawie materiałów i informacji udostępnionych przez dyrektora Centrum Logistycznego – Pawła Trębackiego

E. Śliwiński

Stanisław Jędraś

Wielkie zmiany w Jeziorkach k. Osiecznej

Od kilku lat nie byłem w Jeziorkach. Wybrałem się tam 20 września 2004 r. i z satysfakcją stwierdziłem, że zaszły tu duże zmiany na korzyść. Już w niewielkiej odległości od Osiecznej rzucając się w oczy solidne metalowe ogrodzenia zielonych padoków, należących do Stadniny Koni w Jeziorkach. Urody tym terenom zawsze dodawały naturalne wzgórza morenowe, ale obecnie, gdy teren zagospodarowano, podzielono parkanami i wszystko jest zadbane wydaje się jeszcze piękniejsze. Niedaleko wjazdu na teren stadniny, na drzewie jest mała kapliczka Serca Jezusowego – dar dziękczynny dawnego właściciela Jezierek, Hansa Hasche. To właśnie tutaj jego żona uniknęła niechybnej śmierci, kiedy rozhukane konie, które wcześniej poniosły powóz, właśnie w tym miejscu się zatrzymały. Kapliczka wciąż jest zadbana. Pamiątek przeszłości znajdziemy więcej. Przy wjeździe na byłe podwórze folwarczne jest

figura Matki Boskiej. W parku znajduje się dobrze utrzymany grób, w którym w 1939 r. pochowano **Hansa von Ondarza Hasche**, przedwojennego właściciela majątku. Na krótko przed wybuchem II wojny światowej został internowany w Sieradzu, gdzie zmarł 13 września 1939 r. Jego ciało przywieziono do Jezierek i pochowano w parku.

Odrestaurowany dworek w Jeziorkach

Fot. S. Skrobała

Znajdujący się niedaleko zabudowań gospodarczych pałacyk (dworek) został zewnątrz starannie odnowiony, a prace restauracyjne wewnątrz nadal trwają. Teren przed pałacykiem wyłożono kostką granitową okalającą starannie utrzymane klomby. Zabudowania gospodarcze przebudowano na stajnie boksowe. Znajduje się tu bowiem stadnina koni do jazdy pod wierzch. Podczas mojej wizyty było tu około 60 koni, w tym 10 w hostelu – stajni, w której osoby spoza stadniny mogą trzymać swoje prywatne wierzchowce. Każdy koń ma swój boks opatrzony tablicą z jego imieniem. Podstawową karmę stanowi gnieciony owies i siano.

Wydany został kolorowy folder, z którego dowiadujemy się, że Stadnina Koni Jeziorki oferuje:

- naukę jazdy konnej, jazdy rekreacyjnej lub sportowej w krytej ujeżdżalni lub na padoku;
- pensjonat dla koni w przestronnych stajniach, z możliwością treningu sportowego;
- przejażdżki bryczkami;
- dla gości oferuje się zakwaterowanie w pięknie odrestaurowanym dworku; znajduje się tu 40 miejsc noclegowych w stylowo umeblowanych pokojach z łazienkami, możliwości organizowania szkoleń (do 20 osób), imprez okolicznościowych (do 40 osób);

- odpoczynek wśród lasów, nad jeziorami, z możliwością wędkowania; dodatkową atrakcją stanowi wypiek chleba w tradycyjnym piecu chlebowym; znajduje się tu również kort tenisowy i mini-zoo.

Jeziorki – odnowiony wjazd na teren podwórza gospodarczego Stadniny Koni.
Na dalszym planie mini zoo

Obok dworku rozpościera się rozległy park, w którym nie brak starodrzewu. Park został uporządkowany, a przebiegający przez niego rów – oczyszczony. Część parku została zachowana w naturze, stanowiąc doskonałe miejsce lęgowe dla ptactwa, które wiosną buduje tu liczne gniazda.

Wszystkie te zmiany są zasługą Stanisława Grygiera z Ponina w powiecie kościańskim, który w maju 2000 r. kupił od Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa dworek, park, zabudowania gospodarcze w Jeziorkach oraz 52 ha gruntów. Cały ten majątek odnowił, zagospodarował i dał szansę ponownego, jak przed laty, pożytecznego wykorzystania. Już znalazło tu pracę 10 osób.

Od 1 października 2004 r. gospodarstwo Jeziorki zostało przekształcone w Ośrodek Rehabilitacyjno – Wypoczynkowy. Przybywa tu coraz więcej gości.

W gminie Osieczna, jak i w całym kraju, pozostaje jeszcze bardzo wiele takich majątków, oczekujących na swoich gospodarzy. Oby ich znalazły, jak to się stało w Jeziorkach, ku pożytkowi współczesnych i pamięci potomnych.

S. Jędras

Przypisy:

Informacji udzieliły: Krystyna Pietrzak i Blanka Mojżkiewicz.

Znakowane ścieżki rowerowe w gminie Osieczna

Problematyka rowerowych tras wycieczkowych zachęcających do penetracji krajoznawczo – turystycznej okolic Osiecznej, była już poruszana na łamach „Zeszytów Osieckich”. Opisane zostały cztery trasy wycieczkowe. Trzy pierwsze opracowania: „Wokół J. Łoniewskiego”¹, „Dookoła J. Drzczkowskiego i Witosławskiego”² oraz „Nad J. Górnickie”³, podkreślały walory przyrodniczo – krajobrazowe obszarów w obrębie jezior polodowcowych. Czwartą publikacją „Wśród form polodowcowych zach. i płu. – zachodniej części gminy Osieczna”⁴ dotyczyła urozmaiconej rzeźby terenu naszej gminy.

Były to propozycje wycieczek pieszych bądź rowerowych, które nie wykraczały, z małymi wyjątkami, poza teren gminy Osieczna.

Pierwszy krok do wytyczenia ścieżek rowerowych, które miałyby swoją kontynuację w gminach ościennych, został zrobiony w 1998 r. podczas polsko – holenderskiej konferencji dotyczącej rozwoju agroturystyki w gminach Krzemieniewo, Osieczna, Poniec i Rydzyna.⁵ Ustalono tam między innymi, iż wyznaczone gminne i międzygminne ścieżki rowerowe będą opisane w folderach i oznaczone w terenie jednolitymi znakami.

Także przedstawiciele społeczności lokalnej naszej gminy widzą potrzebę tworzenia ścieżek rowerowych. Wśród zadań inwestycyjnych (na lata 2004 – 2013) sporządzonych na podstawie ankiet wypełnionych przez członków zespołu d.s. opracowania Planu Rozwoju Lokalnego Gminy Osieczna, pojawiają się m. in. zamierzenia budowy tras rowerowych Osieczna – Leszno (do 2008 r), Osieczna – Świerczyna, Świerczyna – Ziemnice (do 2013 r), Leszno – Kąkolewo – Osieczna (do 2007 r).

Ogólna koncepcja znakowanych ścieżek rowerowych gminy Osieczna (realizacja 2005 – 2006)

Przebieg tras rowerowych (mapka) zaprojektowano w ten sposób, aby dawały turystyce możliwość:

- ❖ zwiedzenia najciekawszych obiektów turystyczno – krajoznawczych i architektonicznych gminy,
- ❖ podziwiania różnorodnej rzeźby terenu oraz 10. jezior polodowcowych,
- ❖ zmiany trasy poprzez wykorzystanie Osieckiej Rowerowej Okrężnicy,
- ❖ dotarcia do granicy gminy Osieczna i kontynuowania wyprawy rowerowej w gminach ościennych.

Punktami docelowymi 8. znakowanych ścieżek rowerowych wychodzących promiennie z Osiecznej, są miejscowości położone poza granicami gminy m. in. Wyciążkowo, Sulejewo, Zgliniec, Górzno (mapka).

Zgodnie z założeniami ścieżki te będą miały charakter tras międzygminnych, prowadzących do różnych miejsc gminy Krzemieniewo, Krzywiń, Lipno i Rydzyna.

Każda z tych 8. ścieżek rowerowych będzie przecinała się z trasą 1 tzw. Osiecką Rowerową

Okrężnicą (ORO), która będzie okrążała gminę Osieczna (mapka). Punkty przecięcia się 8. tras z ORO tzw. „węzły rowerowe”, będą dokładnie oznaczone w terenie. Na „węzłach rowerowych” turyści będą mieli możliwość zmiany trasy rowerowej (np. podążając z Osiecznej ścieżką rowerową nr 9 możemy wykorzystać ORO i do miasta wrócić trasą nr 3,8 itd.).

Dodatkową atrakcją dla cyklistów przemieszczających się oznakowanymi ścieżkami rowerowymi gminy Osieczna będą stanowiły miejsca, usytuowane w pobliżu trasy, oznakowane skrótami INO i CROSS (mapka) INO to teren ze stałymi punktami kontrolnymi, gdzie każdy turysta będzie mógł sprawdzić swoją orientację wśród leśnych duktów i ścieżek (specjalne mapki – adresy w folderze 2006 r).

Z kolei obrzeża traktów rowerowych oznakowane skrótem CROSS to nieczynne zwirownie, strome zjazdy, gdzie rowerzyści, mający odpowiedni sprzęt, mogą potrenować jazdę w ekstremalnych warunkach terenowych.

Szlaki zostaną oznakowane białym prostokątem (20 x 30 cm) na którym pojawi się symbol rowerka oraz kierunek i numer trasy rowerowej.

Każdy trakt rowerowy będzie oznakowany innym kolorem. Oznaczenia zostaną namalowane na drzewach, murach, głazach itp.

Po oznakowaniu wszystkich gminnych ścieżek rowerowych zostanie wydany folder (mini – przewodnik), w którym turysta znajdzie m. in. opisy, mapki, skalę trudności poszczególnych tras rowerowych, informację dotyczącą sprzedaży mapek INO.

Krótką charakterystyka znakowanych ścieżek rowerowych gminy Osieczna

Gminne ścieżki rowerowe (realizacja 2005 r)

Trasa 2

Osieczna – Stanisławówka – Grodzisko (4km) – granica gminy Osieczna (8km) – Górzno Sanatorium (9,5 km – gmina Krzemieniewo)

Trasa została połączona ze ścieżką rowerową Nr 2 łączącą Górzno z Pawłowicami i Oporowem (gmina Krzemieniewo).

Łatwy trakt rowerowy prowadzący drogami gruntowymi, przeważnie leśnymi. Tylko dwa odcinki (ok. 2 km) mają nawierzchnię asfaltową.

Oś trasy wyznacza rynną połodowcowa Jeziora Łoniewskiego, niecka Jeziora Grodziskiego i Górznickiego oraz wzgórze czołowomorenowe zlodowacenia bałtyckiego porośnięte lasami.

Ciekawsze miejsca, obiekty krajoznawcze:

- *projektowany rezerwat florystyczny „Jaworowy Jar” na Stanisławówce (11 ha, głębokie rozcięcie erozyjne, 5 zespołów leśnych, 142 gatunki roślin),*
- *grodzisko wczesnośredniowieczne (IX – X w, półwysep na Jeziorze Łoniewskim),*
- *punkt widokowy (kulminacja moreny czołowej w pobliżu Grodziska),*
- *grodzisko wczesnośredniowieczne (X – XI w, nad J. Górznickim).*

Trasa 3

Osieczna – Wojnowice (6,5 km) – Świerczyna – rozwidlenie trasy (12,5km) – Ziemnice (14,5 km) – granica gminy Osieczna (17,5 km) – docelowo: Krzywiń – Jerka

Trasa została wytyczona wzdłuż ciągu jezior polodowcowych: Drzeczowskiego, Witosławskiego, Wojnowickiego, Seweryńskiego (Ustronie), Góreckiego i Ziemnickiego. W Świerczynie następuje rozwidlenie szlaku. Jedna odnoga prowadzi w kierunku Ziemnic (Górki) i Krzywina (w perspektywie ewentualne dowiązanie do ścieżek rowerowych gminy Krzywiń).

Drugi wariant szlaku wiedzie nad Jezioro Górnickie, gdzie łączy się z krzemieniewską ścieżką rowerową nr 3.

Trasa 3 przebiega terenem o małych różnicach wysokości. Utrudnienia (nieutwardzone odcinki dróg terenowych, przejazd w Wojnowicach przez ruchliwą 432) rekompensuje możliwość kąpieli (J. Wojnowickie, Seweryńskie, Górnickie)

Ciekawsze miejsca, obiekty krajoznawcze:

- *projektowany rezerwat ornitologiczny „Wonieść” (200 gatunków ptaków m. in. bielik),*
- *łowiisko specjalne „Wojnowice” (wędkowanie, wypożyczenie sprzętu, zakup ryb),*
- *wieś Wojnowice (XIX w pałac),*
- *wieś Świerczyna (kościół parafialny z gotycką figurą Matki Boskiej, wiatrak – koźlak).*

Osieczna – Trzebania (3km) – granica gminy Osieczna (6,5 km) – docelowo: Dąbcze – Rydzyna

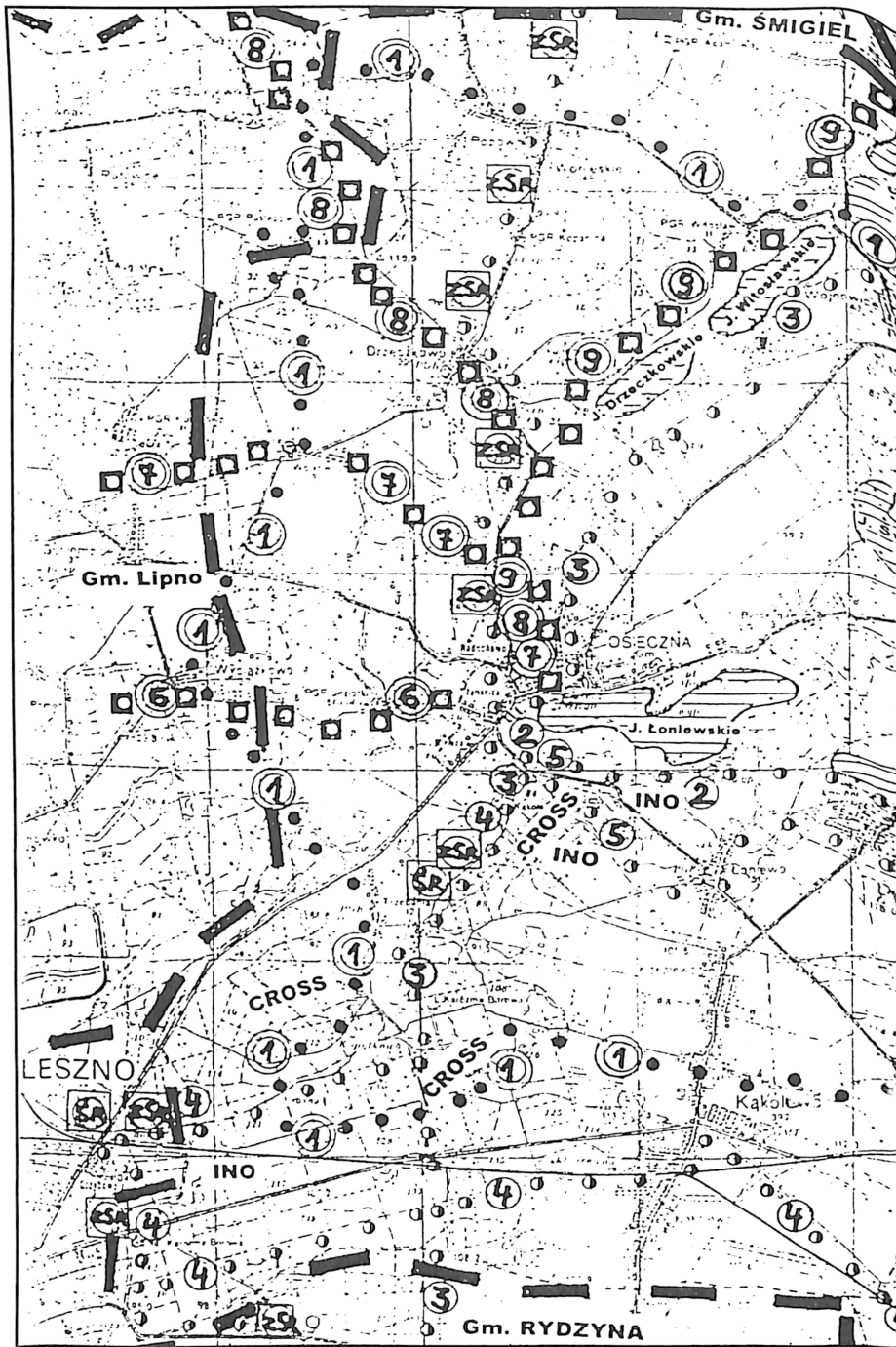
Typowo leśna ścieżka rowerowa przecinająca z północy na południe duży kompleks leśny (Nadleśnictwo Karczma Borowa)

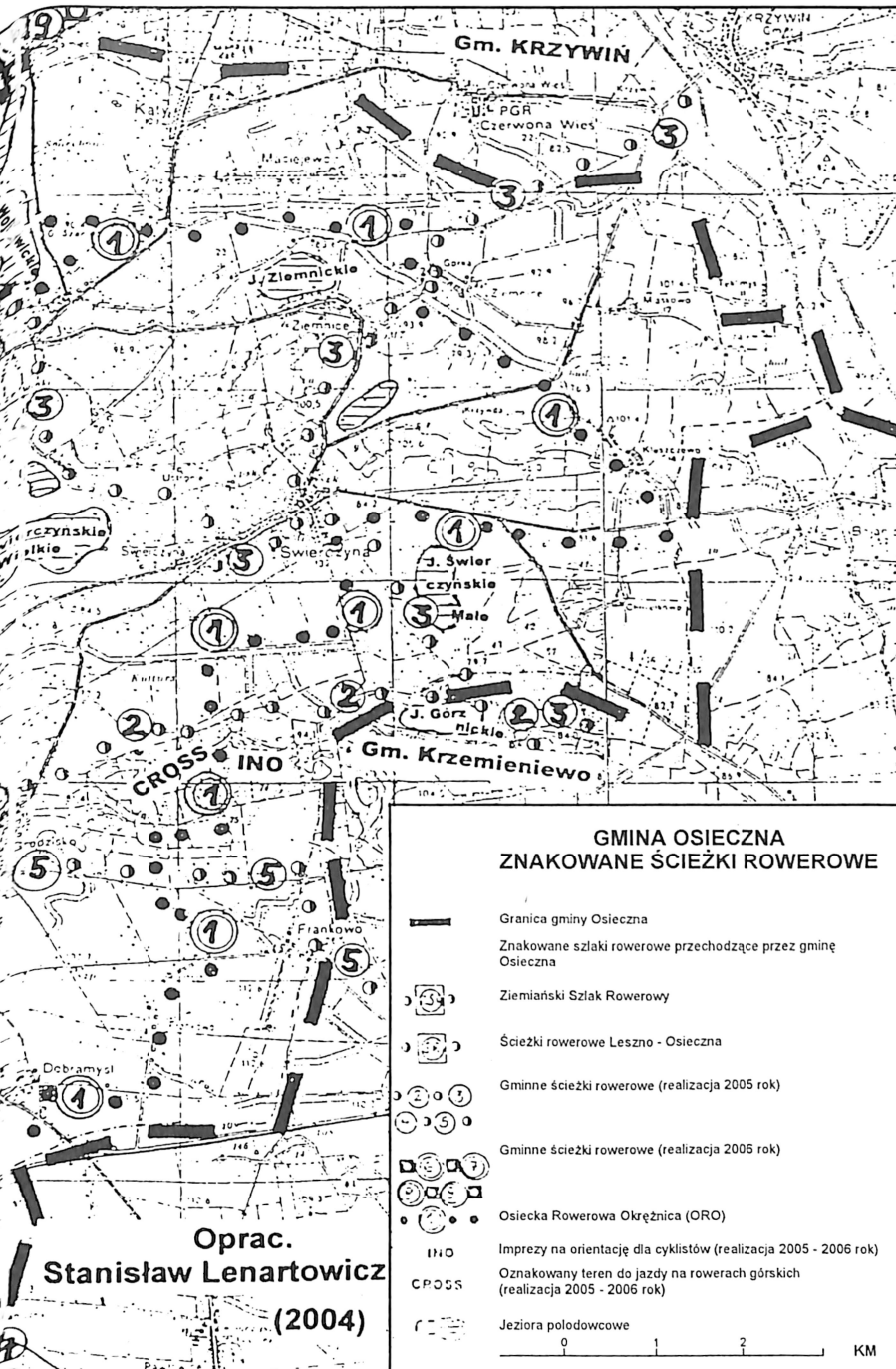
Z uwagi na urozmaiconą konfigurację terenu (morena czołowa) na odcinku Leśniczówka Kąkolewo – Leśniczówka Karczma Borowa zostaną (do końca 2006 r) oznakowane tereny do imprez na orientację dla cyklistów (INO) oraz w obrębie nieczynnej żwirowni obszary do jazdy na rowerach górskich (CROSS).

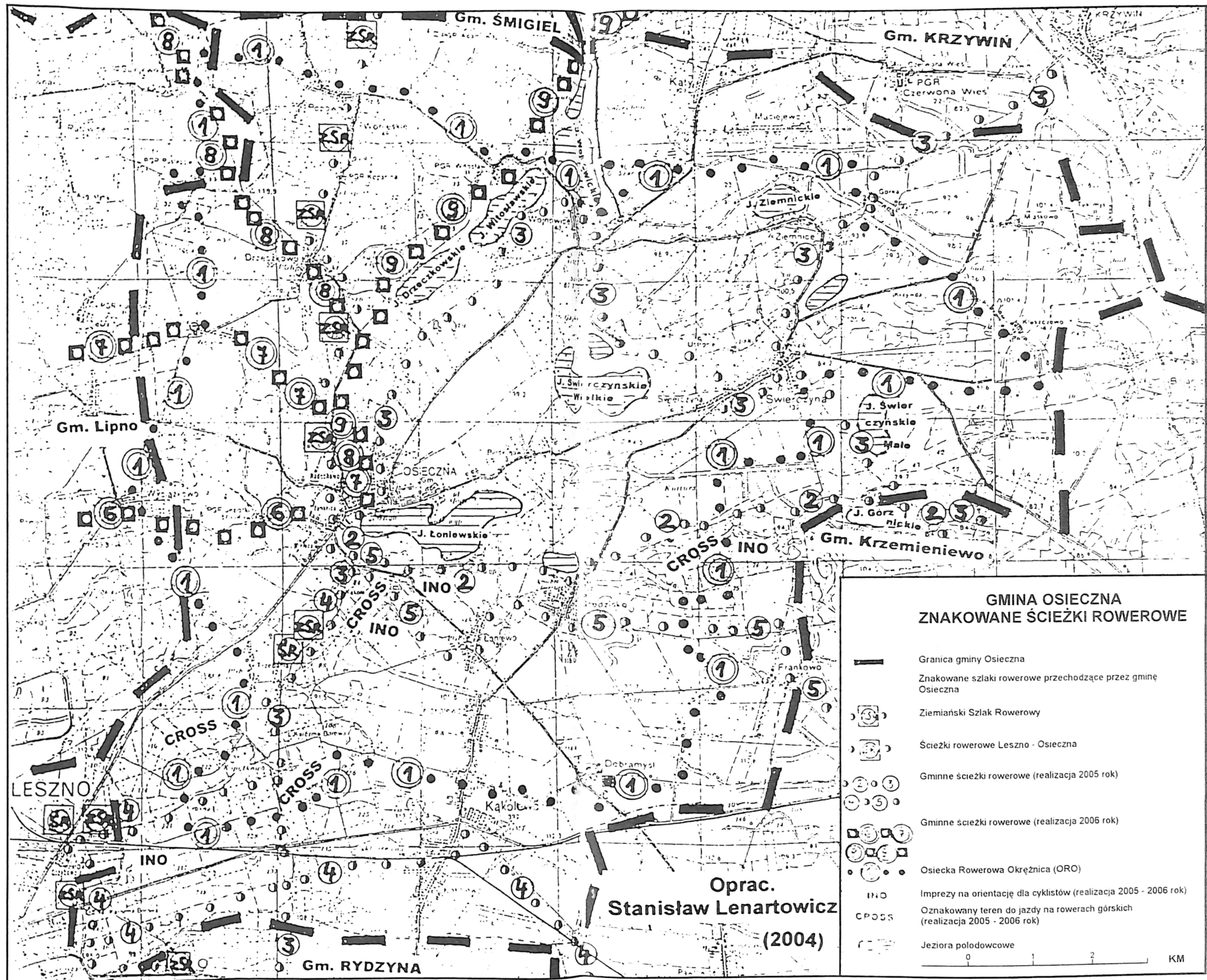
Po korelacji z ścieżkami rowerowymi gminy Krzywiń i Rydzyna trasę 3 można będzie nazwać „szlakiem wiatracznym”, gdyż połączy ona miejscowości, gdzie zachowały się wiatraki – koźlaki.

Trasa 4

Osieczna – Trzebania (3 km) – Grzybowo (8km) – Nadleśnictwo Karczma Borowa (9,5km) – Kąkolewo (15 km) – Granicznik – granica gminy Osieczna (17,5 km) – Pawłowice (20 km – gmina Krzemieniewo)

Szlak ten został połączony z krzemieniewską ścieżką rowerową nr 4 łączącą Pawłowice z Oporowem.

Przez prawie 15 km, od Osiecznej poprzez Karczmę Borową do Kąkolewa, trasa przebiega przez różnorodne, pod względem gatunkowym, zespoły leśne (m. in. lasy sosnowe, dębowy), a od Kąkolewa do Granicznika, trakt rowerowy wytyczony został drogą asfaltową i gruntową. Trasa zazębiająca się na odcinku Osieczna – Grzybowo ze Ścieżką Rowerową (Leszno – Osieczna) oraz Ziemiańskim Szlakiem Rowerowym (Nadleśnictwo Karczma Borowa – Osieczna)

Ciekawsze miejsca, obiekty krajoznawcze:

- *Leśna Ścieżka Dydaktyczna w Nadleśnictwie Karczma Borowa (nie zbaczając z trasy 3 można obejrzeć 7 stanowisk Leśnej Ścieżki Rowerowej),*
- *wieś Kąkolewo (kościół barokowo – klasycystyczny XVIII w, niszczyjący pałac klasycystyczny XIX w).*

Trasa 5

Osieczna – Łoniewo (4km) – Grodzisko (6km) – Frankowo – granica gminy Osieczna (9,5 km) – Garzyn (11,5 km – gmina Krzemieniewo)

Ścieżka rowerowa dowiązana do szlaku dla cyklistów Nr 5 na terenie gminy Krzemieniewo. Trudna technicznie tylko w pierwszej części (podjazd pod morenę czołową od 2006 r. oznakowany teren do imprez na orientację). Dalej przebiega pofalowanym terenem na granicy 2. dużych krain geograficznych: Pojezierza Wielkopolskiego (wzgórza morenowe koło Grodziska) i Niziny Wielkopolskiej (wyrównany krajobraz okolic Łoniewa i Frankowa).

Ciekawsze miejsca, obiekty krajoznawcze:

- *punkty widokowe (z moreny czołowej na Osieczną i Jezioro Łoniewskie oraz przy wjeździe do Grodziska na rynnę Jeziora Łoniewskiego).*

Gminne ścieżki rowerowe (realizacja 2006 r)

Trasa 1

Osiecka Rowerowa Okrężnica (ORO) ok. 51 km

Będzie to 51 kilometrowa ścieżka rowerowa okrążająca gminę Osieczna (w okolicach Wyciążkowa i Sulejewa nieznacznie przekroczy granicę gminy).

ORO będzie trasą łączącą cały system ścieżek rowerowych gminy Osieczna.

Osiecka Rowerowa Okrężnica (trasa 1) będzie przebiegała duktami leśnymi (Karczma Borowa, Grodzisko, Sulejewo, Wolkowo), drogami gruntowymi (Wyciążkowo, Kąkolewo, Świerczyna, Ziemnice – Górka) oraz stosunkowo mało uczęszczanymi drogami asfaltowymi (Frankowo, Kleszczewo, Witosław, Popowo).

Najtrudniejsze odcinki, które napotka turysta przemierzając ORO to:

- *pokonanie wzgórz morenowych w pobliżu Grodziska (możliwość skorzystania z oznakowanych obszarów do jazdy na rowerach górskich – CROSS),*
- *jazda wzdłuż kanału w rejonie grodziska „Szaniec” (w pobliżu J. Wojnowickiego),*
- *przejazd niektórymi drogami leśnymi w pobliżu leśniczówki Karczma Borowa.*

Trasa 6

Osieczna – Jeziorki (2km) – granica gminy Osieczna (3,5 km) – Wyciążkowo (4,5 km – gmina Lipno)

Projektowana ścieżka rowerowa będzie prowadzić przez tereny o bardzo zróżnicowanej podłożowej rzeźbie terenu – pofalowaną moreną denną, zabagnione obniżenia, oczka wytopiskowe. W przyszłości trasa może połączyć Wyciążkowo z innymi miejscowościami gminy Lipno m. in. Goniemicami (zabytkowy kościół, rezerwat florystyczny „Dolinka”), Klonówcem (kaplica Cioromskich) i Lipnem.

Szlak rowerowy 6, tak jak pozostałe, będzie przecinać Osiecka Rowerowa Okrężnica (trasa 1), która pozwoli powrócić do Osiecznej np. trasą 7, 8, 9.

Ciekawsze miejsca, obiekty krajoznawcze:

- *wieś Jeziorki (pierwsze wzmianki XV w, odrestaurowany zespół dworsko – parkowy ze stadniną koni, miejscami noclegowymi),*
- *śródpolna nekropolia – niewielki b. cmentarz ewangelicki; punkt widokowy.*

Trasa 7

Osieczna – Wolkowo (4km) – granica gminy Osieczna (5 km) – Koronowo (6,5 km – gmina Lipno)

Trakt rowerowy poprowadzony zostanie najpierw wzdłuż Kanału Samicy Osieckiej, a później będzie forsował krawędź Wysoczyzny Leszczyńskiej (trudniejszy odcinek projektowanej ścieżki rowerowej) oraz płaską wysoczyznę morenową.

Z Koronowa ścieżka może być wytyczona do Górki Duchownej. Powrót do Osiecznej dołwną trasą (wykorzystanie ORO)

Ciekawsze miejsca, obiekty krajoznawcze:

- *grodzisko wczesnośredniowieczne wyżynne (obwód 160 m),*
- *punkty widokowe na Osiecznę (dominująca wieża kościoła parafialnego).*

Trasa 8

Osieczna – Drzeczkowo (4 km) – granica gminy Osieczna (5,5 km) – Sulejewo (7 km – gmina Lipno)

Pierwsza część projektowanej trasy przebiega wzdłuż Kanalu Samicy Osieckiej (dno dawnego Jeziora „Woniesko”). Następnie drogą asfaltową osiągnie Drzeczkowo i dalej gruntowymi i leśnymi ścieżkami będzie skierowana w kierunku Sulejewa (płaska wysoczyzna)

Ciekawsze miejsca, obiekty krajoznawcze:

- *wieś Drzeczkowo (kościół szachulcowy XVIII w z cennym gotyckim obrazem Matki Boskiej XV w; pałac w stylu gotyku romantycznego XIX wieku),*
- *punkt widokowy, zagłębienia po wydobyciu węgla brunatnego (droga do Sulejewa).*

Trasa 9

Osieczna – Witosław (5,5 km) – granica gminy Osieczna (8 km) – Zgliniec (8,5 km – gmina Krzywiń)

Azymut projektowanej ścieżki rowerowej wyznacza Samica Osiecka – J. Drzeczowskie – J. Witosławskie – J. Wojnowickie – system mniejszych akwenów wodnych stanowiących część zbiornika retencyjnego „Wonieść”. Dodatkowo atrakcyjność szlaku podnosi Las Drzeczowski (bardzo zróżnicowany skład gatunkowy drzew).

Ze Zglinca możliwość dotarcia do Nowego Dębca (rekreacja) i Gryżyny (ruiny kościoła gotyckiego).

Ciekawsze miejsca, obiekty krajoznawcze:

- *rezerwat faunistyczny „Ostoja żółwia błotnego”,*
- *śródleśna kapliczka – mauzoleum rodziny Opitzów,*
- *wieś Witosław (najstarsza osada w gminie 1301 r., eklektyczny pałac Opitzów, park pałacowy – pomnikowe dęby, platany),*
- *projektowany rezerwat ornitologiczny „Wonieść”,*
- *punkt widokowy w Witosławiu.*

Stanisław Lenartowicz

Przypisy:

1. St. Lenartowicz. Wędrówki po najbliższych okolicach Osiecznej (I). Zeszyty Osieckie Nr 5, Osieczna – Leszno 1997, s. 38 - 44.
2. St. Lenartowicz. Wędrówki po najbliższych okolicach Osiecznej (II). Zeszyty Osieckie Nr 6, Osieczna – Leszno 1998, s. 38 - 43.
3. St. Lenartowicz. Wędrówki po najbliższych okolicach Osiecznej (III). Zeszyty Osieckie Nr 7, Osieczna – Leszno 1999, s. 37 - 44.
4. St. Lenartowicz. Wędrówki po najbliższych okolicach Osiecznej (IV). Zeszyty Osieckie Nr 9, Osieczna – Leszno 2001, s. 36 - 39.
5. St. Lenartowicz. Kurier Osiecki Nr 1 (7). Osieczna 1998.

Orkiestra Dęta OSP w Osiecznej w roku 2004

ROSJA maj 2004

Mijający rok dla Orkiestry Dętej OSP w Osiecznej był bardzo udany. Przyczyniła się ona do promocji miasta poza granicami Polski. Od pierwszych dni stycznia muzycy zaczęli intensywnie przygotowywać się na festiwal muzyczny „Euroorkiestra 2004”. Festiwal odbywał się w dniach od 29. 04. do 05.05. 2004 r. w mieście **Żukowski** oraz częściowo w stolicy Rosji – **Moskwie**.

Po wielu wysiłkach i żmudnych próbach w końcu orkiestra przekroczyła granicę kraju. Pierwszego dnia pobytu odbyło się uroczyste otwarcie festiwalu przy obecności wysokich urzędników państwowych. Festiwal miał charakter międzynarodowy. Wśród zaproszonych zespołów znalazły się zespoły muzyczne z Rosji, Ukrainy, Polski i Szwecji.

Orkiestra dała swój pierwszy koncert 30 kwietnia na placu w centrum miasta Żukowski. 40-minutowy koncert w towarzystwie świetnie tańczących mażorettek ubranych w białe – czerwone stroje należał do bardzo udanych. Rosjanie przyjęli występ entuzjastycznie. Koncert zakończył się owacją na stojąco.

Orkiestra OSP z Osiecznej w 2004 r. w Moskwie na Placu Czerwonym

Najważniejszy koncert miał miejsce w Moskwie na terenie Międzynarodowych Targów Moskiewskich. Był to bardzo dobry koncert orkiestry dętej. Wzbudził on powszechny aplauz wśród słuchających.

Warto jeszcze w kilku słowach wymienić istotne wydarzenia podczas tego festiwalu:

- Spotkanie u mera miasta Żukowski, który obdarował członków orkiestry, pamiątkami ze słynącego na cały świat instytutu badawczego nad zaawansowanymi technologiami dla lotnictwa.
- Konferencja prasowa dla wszystkich organizatorów i uczestników festiwalu.
- Był również czas na zwiedzanie Moskwy. Członkowie orkiestry podziwiali odbudowaną nie tak dawno Cerkiew Chrystusa Króla w centrum miasta, Plac Czerwony na którym w centralnym jego punkcie znajduje się Mauzoleum Lenina, strzeżone przez liczną grupę uzbrojonych żołnierzy.
- Cały festiwal zakończył się pokazem sztucznych ogni i dyskoteką.

Na szczególną uwagę zasługuje koncert finałowy który odbył się 4 maja w sali koncertowej miasta. Orkiestra symfoniczna złożona z muzyków wszystkich orkiestr i zespołów była prowadzona przez wszystkich przybyłych dyrygentów. Również Polska reprezentowana była przez dyrygenta Orkiestry z Osiecznej - Dominika Schulza. Polonez A-dur Fryderyka Chopina był bardzo dobrze przygotowany i wykonany. Fachowość Dominika Schulza była doceniona, zarówno przez międzynarodową orkiestrę jak i publiczność festiwalową, która dała swój wyraz uznania w burzliwych brawach.

Po części artystycznej nastąpił moment podziękowań. Organizatorzy postarali się o piękne porcelanowe pamiątki z nadrukiem festiwalowym, dyplomy i kwiaty dla wszystkich uczestników festiwalu. Były ciepłe słowa podziękowań i zaproszeń na przyszły rok.

Orkiestra oraz czternastoosobowa grupa pięknie tańczących mażorettek cieszyła się, że może uczestniczyć w tym międzynarodowym festiwalu. Była to doskonała okazja do spotkania się muzyków, wymiany doświadczeń i świetna okazja do promocji Osiecznej.

Gdyby nie sponsorzy wyjazd nie doszedłby do skutku.

Kapelmistrz Dominik Schulz gorące dziękuje burmistrzowi Stanisławowi Kaczmarkowi, firmom: Kan-Bud z Kąkolewa, PZU Życie oddział w Pile, euro.pegaz z Osiecznej, Molaris Zbigniewa Kulczaka, panom: Stanisławowi Grygierowi z Ponina, Wiesławowi Dolacie i Mieczysławowi Kosińskiemu z Osiecznej.

UKRAINA październik 2004

Po kilku miesiącach przerwy orkiestra wyruszyła jeszcze raz na wschód Europy tym razem do Lwowa. Zaproszenie przyszło od działających tam polskich misjonarzy oo. dominikanów oraz polsko – ukraińskiego stowarzyszenia „Lebediata” (Młode Łabędzie). Celem głównym wyjazdu osieckich muzyków była Międzynarodowa akcja charytatywna „Uratuj życie dziecku”

Koncert charytatywny był momentem kulminacyjnym wyjazdu orkiestry. Kapelmistrz orkiestry Dominik Schulz wybrał na ten koncert utwory, które swoim brzmieniem kojarzyły się jednoznacznie z Polską. Były to m.in.: Polonezy, Mazurki, Kujawiaki, słynna „Polka Dziadek” w wykonaniu solisty orkiestry **Pawła Majdanika**, oraz kilka wianek pieśni polskich m.in. „Pod Wawelem”, gdzie solo na trąbce wykonał **Andrzej Naskręt** oraz „Od Tatr do Bałtyku” podczas której, słuchacze polskiego pochodzenia śpiewali na głos niektóre piosenki.

Pomoc z tego koncertu jak i z całej akcji charytatywnej przeznaczona była na rzecz Mikołaja Czupuna, urodzonego w Czortkowie, woj. tarnopolskie na Ukrainie. Chłopiec zachorował na leukemię (choroba krwi) i musiał mieć przeprowadzoną operację przeszczepu szpiku kostnego. Zabiegu tego nie przeprowadza się na Ukrainie.

Podczas trwania koncertu została przeprowadzona kwesta na rzecz chorego chłopca. W sumie zebrano około 800 dolarów amerykańskich.

„Miłym zaskoczeniem -relacjonuje Dominik Schulz- były piękne bukiety kwiatów, które po każdym zakończonym utworze dostawał dyrygent i muzyk grający solo.

Zupełną nowością, było również dla nas zachowanie jednego z prawie tysiąca słuchaczy na koncercie, który podczas przerwy między utworami podszedł pod scenę i przekazał karteczkę z tytułem utworu, którego chciałby posłuchać. Oczywiście życzenie spełniliśmy grając ku uciesze wszystkich słuchaczy, jednego z polskich walczyków”.

Przed koncertem charytatywnym orkiestra gościła u polskiego kapłana o. Włodzimierza Sowińskiego, który na Ukrainie jest już 10 lat. Wspólnie z o. Romanem Schulzem (bratem kapelmistrza) przygotowywał swoich parafian na wielkie święto parafii – koronacji cudownego obrazu Maryi Czortkowskiej. Orkiestra stanowiła oprawę muzyczną podczas Mszy św. w języku polskim jak i w języku ukraińskim.

Członkom orkiestry bardzo podobał się Lwów. Muzycy zwiedzili pięknie odnowiony cmentarz Orłąt Lwowskich i znajdujący się obok cmentarz Łyczakowski, na którym znajdują się prochy Marii Konopnickiej, Stefana Banacha, Artura Grotgera, Gabrieli Zapolskiej i innych. Pamiątki polskie we Lwowie widoczne są na każdym kroku.

Członkowie orkiestry na cmentarzu Orłąt Lwowskich

Lwów - członkowie orkiestry na cmentarzu Łyczakowskim

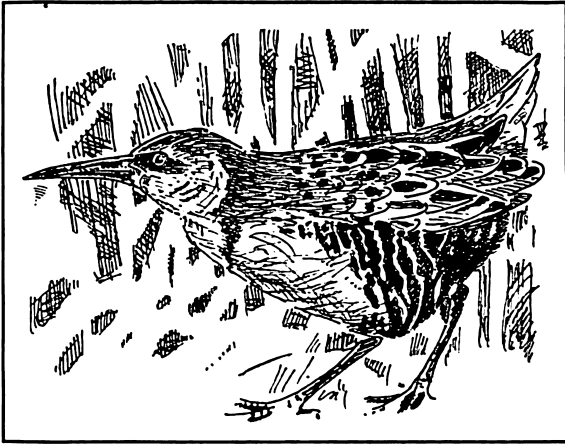
LEDNICA - Wigilia Bożego Narodzenia 2004

Dominikanin o. Jan Góra oddał do dyspozycji pielgrzymów w wigilię Bożego Narodzenia 2004 r. piękną 2-poziomową świątynię na polach lednickich. Uroczystość tę uświetniała swoją grą orkiestra dęta z Osiecznej. Muzyków cieszył fakt bycia w tym miejscu. Brali udział w poświęceniu świątyni, jak i pasterce odprawionej przez o. Jana Górę. Orkiestra wykonała polskie kolędy w innym niż zwykle składzie, ponieważ kapelmistrz zaprosił również grającą młodzież z Leszna i Ponieca. Była to najpiękniejsza pasterka w moim życiu - powiedział Dominik Schulz.

Kapelmistrz apeluje do młodych ludzi z gminy Osieczna, aby wstępowali w szeregi orkiestry, gdyż będzie to pozytywne dla nich i naszego środowiska.

S. Jędraś

Wodnik (*Rallus aquaticus*)

Wodnik

Kolejnym przedstawicielem awifauny J. Łoniewskiego zasługującym na szerszy opis jest wodnik. Tak, wodnik jest ptakiem, chociaż niektórym – zwłaszcza młodemu pokoleniu – nazwa ta może bardziej kojarzyć się z postacią bajkową. Jednak obydwaj wodniki mają jedną wspólną cechę, mianowicie środowisko wodne, w którym przebywają.

Wodnik jest wszędzie pospolity, chociaż ze względu na skryty tryb życia trudno go zauważyć. Żyje dość skrycie nad brzegami wód porośniętych gęstym szuwarem. Można go usły-

szeć zarówno nad wielkimi jeziorami jak i nad małymi stawkami i torfiankami.

Jest on nieco mniejszy od kuropatwy. Wierzch ciała ma ciemnobrązowy, spód popielaty, po bokach paskowany czarno i biało. Dziób długi, czerwony. Na wiosnę wierzch ciała jest ciemnobrązowy z czarnym łuskowaniem. Boki głowy i cały spód aż do nóg są łupkowoszare, brzuch w czarno-białe poprzeczne pręgi, nogi jasnobrązowe, tęczęwki krwistoczerwone.

Postać jego jest tak znamienita, że kto raz widział tego ptaka, pozna go na pierwszy rzut oka, bowiem jest on niezwykle ptakiem, o kusym ogonku i długim dziobie. Aby wodnika zauważyć, nie należy go szukać, lecz trzeba cichutko stanąć wśród przybrzeżnego gąszczu i kilka minut poczekać. Ptak wiedziony wrodzoną ciekawością najczęściej podchodzi dosyć blisko do obserwatora.

Jednak zdecydowanie łatwiej można go usłyszeć, ponieważ odzywa się bardzo chętnie. Szczególnie zdecydowanie reaguje na usłyszany hałas. Na kłaśnięcie w dłonie wykrzykuje bardzo głośno, stopniowo słabnące „ruje trie trie”. Kto nie zna tego niezwykłego tonu, trudno mu uwierzyć że odezwał się ptak, gdyż brzmi on jak gdyby wyszedł z gardła prosięcia. Po za tym dysponuje bardzo różnorodnymi głosami, z których jedne są niskie w tonie i przypominają chrząkanie, inne podobne do wysokiego gwizdu.

Wodnik za pomocą długich palców nóg żwawo porusza się na grząskim gruncie lub na pływających roślinach i doskonale przeciska się wśród największego gąszczu lody i liści. W naturalnym środowisku nie można zmusić go do lotu, gdyż wśród gęstwiny czuje się pewniej niż w powietrzu na niewielkich zaokrąglonych skrzydłach. Żywi się drobnymi zwierzętami, głównie owadami i robakami, nie pogardzi również napotkanymi jajami lub pisklętami innych ptaków.

Późną jesienią większość osobników przemieszcza się na zachód lub południe. Jednak dla wielu ptaków nasza zima nie jest straszna i z powodzeniem zimują nad naszymi wodami.

Wczesną wiosną wodniki przystępują do lęgów. Wówczas ze wszystkich stron szuwarów dobiegają ich oryginalne odgłosy.

W misternie zbudowanym i bardzo dobrze ukrytym gnieździe ptaki składają od 6 do 12 jaj. Po około 20-dniowym wysiadywaniu przychodzą na świat pisklęta. Małe pisklęta pokryte są gęstym, zupełnie czarnym puchem o granatowym połysku. Pisklęta potrafią się doskonale ukryć i w niebezpieczeństwie szukają schronienia pod osłoną leżących roślin.

Jego skryty tryb życia i wysoka liczebność nad J. Łonlewskim sprawiły, że należy on do niewielu nie zinwentaryzowanych dotąd ptaków nad tym jeziorem. W skali globalnej wodnik jest jednym z gatunków ptaków, któremu grozi zagłada, ponieważ jego wodne środowisko życia ulega systematycznej degradacji i ten obecnie liczny ptak w niedługim czasie może stać się bardzo rzadki.

Tekst – J Stępniewski
Rysunek – M. Stępniewska

Stanisław Jędraś

Kalendarium wydarzeń w Osiecznej w latach kończących się na zero i pięć (Są to lata „okrągłe” w stosunku do roku 2005)

- 1365 r. - W roku tym po raz pierwszy w dokumentach pojawił się Wojśław – dziedzic Gryżyny, któremu przypisuje się nadanie Osiecznej praw miejskich. Było to 640 lat temu.
- 1370 r. - Przyjęto, że najpóźniej w r. 1370 Osieczna otrzymała prawa miejskie. Dokument lokacyjny miasta się nie zachował.
- 1440 r. - Maciej Borek – właściciel Osiecznej – jako towarzysz króla Władysława Warneńczyka, uczestniczył w wyprawie po koronę węgierską.
- 1540 r. - Andrzej Górka (syn Łukasza) fundował murowany kościół parafialny w Osiecznej, który po licznych przebudowach istnieje do dziś.
- 1610 r. - Pojawiła się pierwsza zapisana wzmianka o szkole parafialnej w Osiecznej.
- 1635 r. - Spisano dokument z przywilejami A. O. Przyjemskiego, w którym potwierdził on dotychczasowe przywileje nadane miastu przez swoich poprzedników – Wojśława z Gryżyny i Andrzeja Czarnkowskiego oraz nadał nowe przywileje i zatwierdził statuty bractwom i cechom. A.O. Przyjemski stworzył trwale podstawy pod długoletni rozwój miasta.
- 1895 r. - W Osiecznej uruchomiono Bank Ludowy.
- 1900 r. - Zbudowano nowy kościół protestancki. Oddano do użytku Dom św. Józefa i sprowadzono ss. elżbietanki.
- 1920 r. - Od 1 maja objął urząd burmistrz Stanisław Szurkowski. 11 lipca nastąpiło reaktywowanie działalności koła śpiewu „Lutnia”.
- 1925 r. - Na miejscu bitwy pod wiatrakami odbyło się poświęcenie krzyża. Ustawiono go w miejscu, gdzie śmierć poniósł Jan Majchrzak z Górki. Krzyż dębowy wysokości 6 m wykonali bracia Lenartowiczowie z Osiecznej.
- 1930 r. - 23 listopada złożono prochy powstańców wielkopolskich do wspólnej mogiły.

- 1935 r. - Nastąpiło pobranie ziemi osieckiej, którą przewieziono na kopiec Kościuszki w Krakowie.
- 1940 r. - 17 stycznia gestapo aresztowało ks. prob. Kazimierza Gałkę i o. Edwarda Frankiewicza. 25 lutego hitlerowcy wywieźli około 50 pacjentek – wychowanek Zakładu św. Józefa w Osiecznej. W marcu aresztowano kierownika szkoły Władysława Benschę. W Forcie VII w Poznaniu zamęczony został ks. prałat Paweł Steinmetz. 1 listopada ss. elżbietanki z Leszna (z. ul. Paderewskiego) umieszczono w klasztorze w Osiecznej.
- 1945 r. - 27 stycznia żołnierze radzieccy wyzwolili Osieczną spod okupacji hitlerowskiej. 16 lutego otwarto szkołę. W kwietniu wznowiła działalność Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa „Rolnik”, a w maju Gminna Spółdzielnia „SCH”. Wznowiła działalność OSP, chór „Lutnia”, orkiestra dęta OSP.
- 1970 r. - Uroczystości obchodzono 600-lecie nadania Osiecznej praw miejskich. Główne uroczystości trwały od 10 do 18 października tego roku.
- 1975 r. - Z dniem 1 czerwca Osieczna stała się częścią województwa leszczyńskiego. Przy ul. Krzywińskiej uruchomiono zakład odzieżowy. Była to filia Krawieckiej Spółdzielni „Leszczynianka” z Leszna.
- 1980 r. - Powołano Miejsko - Gminny Ośrodek Kultury. Jego kierownictwo powierzono Stanisławie Schulz z Osiecznej.
- 1985 r. - W marcu zorganizowano w Osiecznej I Wojewódzki Konkurs Młodych Instrumentalistów – członków orkiestr dętych OSP. Imprezy te co roku się powtarzały.
- 1990 r. - 29 kwietnia zmarł w Opolu o. Edward Frankiewicz i pochowany został 2 maja w Opolu.
- 1995 r. - Ukazał się trzeci kolejny numer Zeszytów Osieckich. Zostały one szybko wykupione. Znajdował się w nich szeroki artykuł z licznymi fotografiami dotyczącymi ks. prob. Andrzeja Paszyńskiego, zmarłego w 1994 r.
- Kościół i klasztor w Osiecznej odwiedzili Dostojni Goście: Marszałek Sejmu RP – Adam Struzik (26.02.). Prymas Polski ks. kardynał Józef Glemp (11.06.). Marszałek Sejmu RP Józef Zych (7.07.). Żona Prezydenta Danuta Wałęsowa z córką (7.11.).
 - 1 września ukazał się pierwszy numer Kuriera Osieckiego.
 - 27 grudnia odbyła się w lokalu „U Macieja” w Kąkolewie uroczystość z okazji 100-lecia Banku Spółdzielczego w Osiecznej.
 - W czerwcu odbyła się w Specjalistycznym Zespole Opieki Zdrowotnej dla Dzieci i Młodzieży w Osiecznej, II Konferencja Naukowa pt. „Dzieci i Młodzież Niepełnosprawni Fizycznie i Psychicznie w Rodzinie, Szkole i Społeczeństwie”. Uczestniczyło 100 lekarzy i profesorów z całej Polski oraz 6 firm farmaceutycznych.
- 2000 r. - W dniach od 30 czerwca do 2 lipca orkiestra dęta OSP z Osiecznej brała udział w Międzynarodowym Dniu Muzyki w Rastede (Niemcy). Dla orkiestry z Osiecznej zakończył się on sukcesem, gdyż startując w trzech konkurencjach wywalczyło trzy puchary. Dodatkowo wyróżnienie otrzymał kapelmistrz Jan Schulz.
- 9 września nastąpiło uroczyste otwarcie Ośrodka Apifitoterapii w Witosławiu. W ramach tzw. Dnia Natury odbył się tam kiermasz wystawowo-targowy produktów pszczelich i ziół.
 - 18 listopada bawił w Osiecznej wicemarszałek Senatu Tadeusz Rzymykowski. Interesował się problemami, którymi żyje gmina.

Jan Schulz

Jan Schulz

Jan Schulz urodził się 22 marca 1928 roku w Poznaniu. Rodzice, Czesława i Stanisław dbali od najmłodszych lat o wykształcenie swojego syna. Szkołę podstawową ukończył w Osiecznej. W okresie między rokiem 1947 a 1948 zapoczątkował swoją wielką przygodę z muzyką rozpoczynając naukę gry na tubie w Państwowej Szkole Muzycznej w Lesznie. Zainteresowania muzyką odziedziczył po swojej matce Czesławie, która długie lata śpiewała w chórze „Lutnia” oraz pięknie grała na skrzypcach do późnej starości. W 1950 roku ukończył średnią szkołę rolniczą. Kończył ją już jako członek Orkiestry Dętej OSP w Osiecznej, ponieważ w roku 1946 wstąpił w szeregi orkiestry. Począwszy od 1955 roku przez cztery lata regularnie dojeżdżał do Akademii Muzycznej w Poznaniu, ucząc się dyrygentury, harmonii i zasad instrumentalizacji. W tym samym czasie uczył się gry na pianinie, kontrabasie, organach i najbardziej ulubionym przez siebie akordeonie.

W listopadzie 1958 roku poślubił Stanisławę z domu Florczak. Na marginesie muszę dodać, że przyszła żona była przez pierwszy rok znajomości uczennicą gry na akordeonie u swojego przyszłego męża.

Jan i Stanisława doczekali się siedmiorga dzieci. Każde z nich otrzymało gruntowne wykształcenie muzyczne. Edukacja dzieci obok wspólnego rodzinnego muzykowania była dla nich najważniejszym celem.

Pierwsze rodzinne występy miały miejsce w szkole podstawowej na tzw. „wieczorkach” a także z okazji świąt państwowych i kościelnych w Osiecznej jak i na terenie gminy i powiatu. Rok 1967 zapoczątkował coroczne wyjazdy Jana Schulza z rodziną na Ogólnopolskie Spotkania Muzykujących Rodzin we Wrocławiu. Spotkania Rodzin Muzykujących, które zakończyły się w momencie politycznej transformacji naszego kraju w 1989 roku, były dla całej rodziny Jana zwieńczeniem długoletniej działalności koncertowej. Na zaproszenie czeskiej organizacji kulturalnej rodzina Schulzów wyjechała na koncerty do Czech i Pragi. Muzyczna rodzina z Osiecznej doczekała się wielu nagrań radiowych i transmisji telewizyjnych. Przez długie lata swojej muzycznej działalności był organistą w kościele farnym jak i klasztorze oo. franciszkanów. Organizował z wielkim entuzjazmem dzieci i młodzież w różne zespoły muzyczne i chórki, które później uświetniały swoją grą i śpiewem uroczystości i święta kościelne.

W maju 1980 roku Jan Schulz został kapelmistrzem Orkiestry Dętej przy OSP w Osiecznej. Swoją postawą oraz mnóstwem pomysłów przyczynił się do rozkwitu amatorskiego ruchu muzycznego w swoim miasteczku. Posiadał niespożyte pokłady energii i pomysłów na wcielanie w życie różnych form przekazu muzyki.

Jego staraniem, zarządu OSP w Osiecznej, Miejsko Gminnego Ośrodka Kultury, którego dyrektorką w tym czasie była żona jego Stanisława oraz ówczesnego prezesa leszczyńskiej firmy „Akwawit” dr. Stefana Grysa, zorganizowano w 1985 roku Wojewódzki Konkurs Młodych Instrumentalistów Członków Orkiestr Dętych. Impreza, którą organizował przez kolejnych dwadzieścia lat okazała się być jedyną tego typu w Polsce, a od dwóch lat przekształciła się już w konkurs ogólnopolski.

Głównym celem tego konkursu była i jest w dalszym ciągu: popularyzacja wśród młodzieży amatorskiego muzykowania, propagowanie muzyki narodowej i ludowej, rozwijanie u młodych wrażliwości na piękno i estetykę, podnoszenie kultury życia codziennego wśród młodzieży oraz upowszechnianie wzorców właściwego spędzania wolnego czasu.

Ogółem na konkursach członkowie Orkiestry Dętej w Osiecznej zdobyli: 8 pierwszych miejsc, 15 drugich oraz 2 Grand Prix.

Przy dużej życzliwości władz naszej gminy oraz burmistrza Stanisława Kaczmarka z inicjatywy Jana Schulza utworzono zespół marżonetek, umundurowano członków orkiestry, wzbogacono repertuar i zakupiono instrumenty. W czasie prowadzenia przez Jana Schulza orkiestry, zdobyła ona bardzo dużo nagród, były to czołowe miejsca oraz wyróżnienia na różnych konkursach - w sumie około 34 puchary i 47 dyplomów z różnych przeglądów muzycznych i festiwali.

Muzycy z orkiestry gościli w 1997 roku w holenderskim Zoeterwoude, w roku 2000 w Niemczech na Międzynarodowym Dniu Muzyki w Rastede, skąd przywieźli 3 puchary i wyróżnienie dla kapelmistrza.

Dzięki staraniom ówczesnego kapelmistrza orkiestra brała udział w XI Międzynarodowym Festiwalu Orkiestr Dętych i Zespołów Folklorystycznych w miejscowości Zlin w Czechach. We wrześniu 2001 roku zajęła I miejsce na V Przeglądzie Orkiestr Dętych Południowo – Zachodniej Wielkopolski.

Jan Schulz komponował również utwory na orkiestrę dętą. Z wielu marszy, które pozostawił po sobie najbardziej znany to „Osieckie Dzieci”. Swoją charyzmatyczną działalność na rzecz orkiestry musiał przerwać na skutek ciężkiej choroby. W styczniu 2003 roku na zebraniu zarządu OSP w Osiecznej w obecności burmistrza miasta zrzekł się stanowiska kapelmistrza. Muzyczna działalność Jana Schulza nie kończyła się jednak na orkiestrze. Po długich latach dzięki swojemu wysiłkowi, ponownie zaśpiewał osiecki chór „Lutnia”. Cały muzyczny życiorys Jana Schulza, związany jest z jego pracą pedagogiczną. Chętnie uczył dzieci i młodzież gry na instrumentach, jeszcze rok przed jego odejściem opiekował się grupą siedmiu podopiecznych. Znany był ze swojego entuzjazmu, potrafił zaszczepić miłość do muzyki. Myślę, że nie powinno tutaj zabraknąć miejsca na historię, którą nad grobem zmarłego przytoczył druh Józef Juchniewicz.

„Niewielu z nas żyjących wie o Twoim bohaterskim wyczynie jakiego dokonałeś w 1954 roku, kiedy to na naszym jeziorze doszło do tragedii. Zatonęła łódź z czterema osobami. Nie wszyscy jednak przeżyli. Uratowałeś jedną z tonących dziewczyn, która zawdzięcza Ci życie, gdyż z narażeniem własnego pospieszyłeś jej na ratunek”

Za swoją społeczną działalność został uhonorowany, brązowym, srebrnym, złotym medalem „Za zasługi dla pożarnictwa”. Zarząd główny OSP przyznał mu najwyższe odznaczenie, „Złoty Znak Związku”. Jan Schulz został uhonorowany medalem „Zasłużony dla Województwa Leszczyńskiego”, „Zasłużony dla Województwa Poznańskiego” Został również uhonorowany odznaką Ministra Kultury, „Zasłużony dla Kultury Polskiej”.

Po długiej chorobie, Jan Schulz zmarł 6 maja 2004 roku. Msza żałobna miała bardzo uroczystą oprawę. Asystowało 13 kapłanów, siostry elżbietanki, siostry nazaretanki, małe siostry Jezusa. Mszę św. odprawiał oraz kazanie wygłosił dominikanin ojciec Roman Schulz - syn zmarłego. Czytania i psalmy prowadzili synowie: Zbigniew, Tomasz i Dominik.

Pożegnanie przy grobie w imieniu Rady Miasta, Burmistrza Miasta i Gminy oraz zarządu i członków OSP w Osiecznej wygłosił druh Józef Juchniewicz.

Na cmentarz odprowadzała swojego kapelmistrza Orkiestra Dęta OSP, która tak wiele mu zawdzięcza. Towarzyszyły mu również poczty sztandarowe Straży Pożarnej w Osiecznej i całej gminy. Grób zmarłego pokryły wiązanki kwiatów licznie przybyłej rodziny, krewnych, delegacji oraz przedstawicieli Orkiestr Dętych z Wielkopolski.

Żona oraz rodzina, pragnie serdecznie podziękować wszystkim, którzy wzięli udział w ostatnim pożegnaniu, Męża, Ojca, Teścia i Dziadka.

Dominik Schulz

Kronika Miasta i Gminy Osieczna – 2004 r.

1. 4.01. odbył się w kościele klasztornym oo. franciszkanów noworoczny koncert kolęd i pastorałek.
2. 9.01. zorganizowano w Osiecznej turniej wiedzy pożarniczej p.n. „Młodzież Zapobiega Pożarom” oraz turniej wiedzy z zakresu Obrony Cywilnej. I miejsce w turnieju wiedzy pożarniczej zdobyła **Agnieszka Domagała**, a w turnieju wiedzy z zakresu Obrony Cywilnej – **Katarzyna Gimzińska**.
3. 1.02. odbył się w Osiecznej Halowy Turniej Piłkarski o Puchar Burmistrza M. i G. I miejsce uzyskała drużyna Oldboys Polkowice, II miejsce Oldboys Osieczna, III miejsce Oldboys Szlichtyngowa.
4. W Kąkolewie 22.02. odbył się VIII Memoriał im. Darka Borowczyka w Halowej Piłce Nożnej. I miejsce uzyskali sędziowie OZPN, II miejsce „Żuczki” Leszno, III miejsce „Błękitni” Kąkolewo.
5. 29.02. na zebraniu członków Towarzystwa Ziemi Osieckiej, uczniowie Zespołu Szkół w Osiecznej wystąpili z programem artystycznym nawiązującym do powstania wielkopolskiego oraz z wystawą fotograficzną.
6. Z dniem 1.03. dyrektorem Szkolnego Schroniska Młodzieżowego „Morena” w Osiecznej został **Rafał Józef Popławski**.
7. 26.03. ks. **biskup Grzegorz Balcerk (wizytujący parafię Osieczna) spotkał się w Urzędzie M i G z burmistrzem Stanisławem Kaczmarkiem**.
8. 3.04. odbył się w Osiecznej XX Wielkopolski Konkurs Młodych Instrumentalistów Członków Orkiestr Dętych OSP. Grand prix zdobył Hubert Walenciak z Ponieca.
9. 3.05. odbywały się w mieście i gminie Osieczna uroczystości związane z 213 rocznicą uchwalenia Konstytucji 3 Maja.
10. Orkiestra Dęta OSP z Osiecznej brała udział w Międzynarodowym Festiwalu Orkiestr Młodzieżowych „Euroorkiestra” w Moskwie w dniach od 29.04.-4.05.
11. 6.05 zmarł dh Jan Schulz długoletni kapelmistrz Orkiestry Dętej OSP-Osieczna.
12. 13.05. odbyło się spotkanie Zespołu Redakcyjnego Zeszytów Osieckich. Były propozycje, aby zwiększyć liczbę wydawanych egzemplarzy. Ustalono tematykę kolejnego Zeszytu.
13. 9.05. odbył się w Osiecznej apel poległych przy tablicy rozstrzelanych z udziałem kompanii honorowej 69 Leszczyńskiego Pułku Przeciwlotniczego im. gen. Stefana Roweckiego „Grota”.
14. W dniach od 2 do 5 czerwca radni i burmistrz S. Kaczmarek przebywali (na zaproszenie) w Zoeterwoude (Holandia) w związku z 10. rocznicą współpracy z między obu gminami.
15. 6.06. na Letnisku Osieczna odbyły się zawody sportowo-pożarnicze dla jednostek OSP Gminy Osieczna. Organizatorem zawodów była OSP Łoniewo. I miejsce w grupie męskiej i żeńskiej zdobyła OSP Łoniewo, I miejsce w grupie dziewcząt OSP Ziemnice, w grupie chłopców OSP Świerczyna.

16. 19.06. Na Letnisku w Osiecznej odbyła się IX Noc Świętojańska.
17. W wyborach do Parlamentu Europejskiego (13.06) udział wzięło 14,6% ogółu wyborców. Najwięcej głosów otrzymali kolejno kandydaci: Samoobrony, PO, UW, SLD-UP, LPR, PSL.
18. 4.07. OSP w Kątach obchodziła 50-lecie istnienia. Uczestniczyli: Zbigniew Haupt – starosta leszczyński, Stanisław Wolniczak – prezes Zarządu Powiatowego Związku OSP w Lesznie, Stanisław Kaczmarek – burmistrz M i G Osieczna, ks. Piotr Piec – proboszcz parafii Czerwona Wieś.
19. Z dniem 1.07. proboszczem parafii p.w. Św. Trójcy w Osiecznej został ks. Zdzisław Łuniewicz.
20. W dniach od 29.07. do 2.08. w kościele oo. franciszkanów w Osiecznej trwał Odpust Porcjunkuli wraz z uroczystością XXV rocznicy Koronacji Obrazu Matki Bożej Bolesnej.
21. W dniach od 22.08. do 17.08. przebywał w Osiecznej Lucas Verbij z Zoeterwoude, właściciel firmy zajmującej się renowacją i konserwacją wiatraków. Celem wizyty była ocena stanu technicznego osieckich wiatraków.
22. 7.08. na Letnisku w Osiecznej odbył się I Turniej Siatkowy Piłki Plażowej o puchar Burmistrza M i G. I miejsce zajęła drużyna w składzie: P. Tulibowski, J. Lawer i M. Dubowski.
23. 21.08. w Kąkolewie odbyły się uroczystości dożynkowe. Wystąpił zespół taneczny „Żeńcy” z Nietążkowa. Obrzęd dożynkowy przeprowadził zespół „Wrzos” z Kąkolewa.
24. W dniach od 27 do 29 sierpnia odbyły się XVII Dni Osiecznej wraz dożynkami gminnymi. Starostami dożynek byli: **Lucyna Michalkowska z Wojnowic i Krzysztof Jędrzejczak z Witosławia – Adamowa.**
25. 12.09. na rynku w Osiecznej odbył się koncert Dziecięcej Orkiestry Dętej Szkoły Muzycznej z Miasta Stavrowo (Rosja) oraz występ zespołu Tańca Indyjskiego z Nirmala (Rosja).
26. W dniu 2.10. OSP Łoniewo obchodziło uroczyste 40-lecie istnienia. Uczestniczyli m. in. burmistrz M i G Stanisław Kaczmarek i przewodniczący Rady M i G Hieronim Wilczkowiak.
27. W Osiecznej i Kąkolewie uroczyste obchodzono Święto Niepodległości.
28. 5.12. odbyły się w Osiecznej Gminne Dożynki Pszczelarskie.
29. Od 13.12. rozpoczęto modernizację oświetlenia drogowego na terenie gminy.
30. W ciągu roku kontynuowano na terenie gminy budowę i remonty dróg, ulic, chodników, świetlic i placówek oświatowych.
31. Gmina redaguje jeden raz w miesiącu jedną stronę w Dzienniku ABC.
32. Przed świętami Bożego Narodzenia organizowane były w Osiecznej i innych miejscowościach gminy spotkania opłatkowe organizowane przez Koła Emerytów i Rencistów oraz przez Zarząd PKPS.

33. Z dniem 1.10. na emeryturę przeszła Helena Bolewicz – inspektor ds. podatków i opłat lokalnych w Urzędzie Osieczna i od 1.10. Halina Skrzypczak podinspektor ds. rolnictwa i ochrony środowiska.

34. Statystyki parafialne

PARAFIA	2004		
	Chrzty	Śluby	Pogrzeby
Osieczna	33	23	26
Kąkolewo	29	11	22
Świerczyna	31	12	20
Drzczkowo	3	5	6

35. W Kąkolewie rozebrano stary parkan otaczający kościół i zbudowano nowy, murowany. Posadzkę w prezbiterium i zakrystii wyłożono płytkami marmurowymi.

36. W kościele p. w. Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej w Drzczkowie dokonano konserwacji. W lutym 2004 r. parafię wizytował ks. biskup Grzegorz Balcerek i udzielił sakramentu bierzmowania młodym parafianom.

37. W Szkolnym Schronisku Młodzieżowym „Morena”, w r. 2004 liczba osób nocujących wyniosła 2199 i udzielono im 4868 noclegów. 59 osób było z zagranicy, którzy skorzystali z 228 noclegów. Byli to Ukraińcy, Czesi, Niemcy, Włosi i Francuzi.

Zespół Szkół.

Szkoła Podstawowa i Gimnazjum w Osiecznej

Kronika wydarzeń roku 2004

16.01. Nadanie Gimnazjum imienia Powstańców Wielkopolskich. Uroczystość uświetniła Kompania Honorowa Wojska Polskiego z Jednostki Wojskowej w Lesznie. Oprawę artystyczną przygotowały E. Nitecka, E. Rosińska, D. Pieczyńska, A. Szulczyńska, G. Chudobska. Koordynatorami uroczystości byli H. Szajbe i S. Lenartowicz. Przybyli goście mogli obejrzeć w tym dniu wystawę cennych pamiątek powstańczych ze zbiorów p. A. Piaszczyńskiego, p. J. Wróblewskiego, p. H. Szajbe i p. S. Lenartowicza. Rozstrzygnięto ponadto konkurs o Powstaniu Wielkopolskim, w którym uczestniczyli gimnazjaliści naszej szkoły.

19-30.01. W ramach ferii zorganizowano w szkole szereg imprez, a wśród nich dla każdego coś interesującego: zajęcia sportowe, wyjazdy do kina, na narty i sanki oraz poranki internetowe.

- 10.02.** Odbyły się wybory do Samorządów Uczniowskich Szkoły Podstawowej i Gimnazjum.
- 12.02.** Uczniowie szkoły podstawowej bawili się na balu karnawałowym.
- 8.02.** Delegacje uczniów szkoły podstawowej i gimnazjum wzięły udział w koncercie charytatywnym w Zespole Szkół Ekonomicznych w Lesznie, z którego dochód przeznaczony był na leczenie ciężko chorych dzieci.
- 19.02.** Członkowie Towarzystwa Ziemi Osieckiej obejrżeli fragmenty przedstawienia „Wszystkim tym, którym w sercach nie wygasła miłość ojczyzny”. Nad programem czuwała E. Nitecka.
- lut** Ukazał się kolejny numer gazetki Szkoły Podstawowej „Podstawka”. Redakcja gazetki pracuje pod czujnym okiem A. Szczepańskiej i T. Wojciechowskiego. Szkolny Zespół Wokalny „Alibi” pod kierunkiem G. Chudobskiej był uczestnikiem koncertu z okazji 15-lecia Towarzystwa Miłośników Lwowa i Kresów Południowo-Wschodnich w Miejskim Ośrodku Kultury w Lesznie.
- 5.03.** W ramach Szkolnego Programu Profilaktyki uczniowie klas gimnazjalnych spotkali się w szkole z policjantkami z Działu Prewencji Komendy Miejskiej Policji w Lesznie. Tematyka spotkania dotyczyła zapobiegania przestępstwom wśród nieletnich.
- 8. 03.** Uroczyście obchodzono Dzień Kobiet – były życzenia, kwiaty i konkursy.
- 15-17.03.** Ksiądz Mariusz Marciniak z Poznania prowadził Rekolekcje Wielkopostne dla wszystkich uczniów szkoły podstawowej i gimnazjum.
- 17.03.** **Stopień nauczyciela dyplomowanego uzyskały Anna Szulczyńska i Kamilla Ślusarek.**
- 18.03.** Uczniowie klas IV-VI szkoły podstawowej i I-III gimnazjum zmierzyli się z zadaniami w ramach konkursu matematycznego „Kangur”. Laureatką konkursu, którą przygotowała p. K. Ślusarek, została **Marta Szymkowiak, uczennica klasy IVA**. W nagrodę Marta pojechała na wycieczkę do Legolandu w Danii.
- 19.03.** Z okazji I Dnia Wiosny Samorządy Uczniowskie pod opieką A. Szczepańskiej i M. Zielonej przygotowały liczne atrakcje: pokaz młodzieżowej mody wiosennej, program „Bezludna Wyspa”, konkursy i konkurencje sportowe.
- 24.03.** Gościliśmy w szkole ks. biskupa Grzegorza Balcerka. Podczas wizyty ks. biskup spotkał się z uczniami i pracownikami Zespołu Szkół.
- 26.03.** W mistrzostwach powiatu w grach drużynowych gimnazjów w tenisie stołowym tytuł mistrzowski zdobyły: **Katarzyna Adamczyk, Joanna Kotwica i Paulina Kubera**. Tenistami opiekuje się M. Mrówczyńska.
- marzec** Reprezentacja koszykarzy pod opieką H. Chudobskiego wywalczyła I miejsce w Mistrzostwach Miasta Leszna i Powiatu Leszczyńskiego.

- 30.03.** Uczniowie szkoły podstawowej i gimnazjum uczestniczyli w Gminnych Biegach Przelajowych. Najlepsze wyniki osiągnęli następujący gimnazjaliści: **Anna Folda, Karolina Samól, Natalia Ratajczak, Dagmara Frąckowiak, Emilia Tadeusz, Paweł Jekel, Marek Wojcieszek, Marcin Nowicki i Marcin Pieczyński**. Wśród uczniów szkoły podstawowej na najwyższych miejscach uplasowali się: **Anna Sassek, Karolina Kołodziej, Magdalena Bohuszko, Paulina Juskowiak, Zuzanna Szneider, Marcin Rzepecki i Szymon Rosik**.
- 1.04.** Do sprawdzianu podsumowującego naukę w szkole podstawowej przystąpiło 58 uczniów klas szóstych.
- 04.04.** Mieszkańcy Osiecznej i jej okolic obejrzeni w kościele parafialnym Misterium Męki Pańskiej w wykonaniu uczniów gimnazjum, ministrantów, lektorów i zespołu Emaus pod opieką Klaudii Nowackiej.
- 18,19,20.04.** Na scenie Gminnego Ośrodka Kultury wystawiono dla społeczności miasta spektakl pt.: „Polskie drogi do Domu”. Przedstawienie, w którym wystąpili uczniowie i absolwenci szkoły, wyreżyserowała G. Chudobka na podstawie wierszy i piosenek z lat 1939-45.
- 19.04.** Laureatką Szkolnego Konkursu Matematycznego klas piątych została **Agnieszka Prałat**, uczennica klasy VA.
- 19-23.04.** Dni Ekologii przygotowane przez Koło ekologiczne pod kierunkiem B. Tabert przebiegały pod hasłem „Niech każdy słowa te pamięta, chrońmy rośliny i zwierzęta”.
Atrakcyjny program obejmował: wystawę zwierzątek domowych, przedstawienie ekologiczne w wykonaniu koła teatralnego pod opieką J. Grzesiak, gościnne występy grupy mażorettek z Leszna, w której tańczy Martyna Czyżak, uczennica klasy IIGA. Rozstrzygnięto również konkurs zbierania puszek „Puszczałka”. Pierwsze miejsca zdobyły klasa IIB ze szkoły podstawowej i IB z gimnazjum.
- 20.04.** W Rejonowym Konkursie Wiedzy o Wielkopolsce w Zimnowodzie naszą szkołę reprezentowali uczniowie przygotowani przez H. Szajbę: Katarzyna Piaszczyńska, Agnieszka Prałat i Łukasz Dudziak.
- 22.04.** Drużyny szkoły podstawowej i gimnazjum pod opieką A. Szulczyńskiej wystartowały w Powiatowym Turnieju Wiedzy o Bezpieczeństwie Ruchu Drogowego w Lesznie zajmując V miejsce.
- 23.04.** Ogólnopolski Konkurs Piosenki Lwowskiej „Ta joj” w Lesznie, w którym udział wziął szkolny zespół „Alibi” zdobywając III nagrodę. Na scenie wystąpiły: **Weronika Kulpa, Klaudia Knaga, Malwina Ciesielska, Marlena Francuskiewicz, Magdalena Jasiak, Ewa Konieczna**.
- 24.04.** Uczniowie szkoły podstawowej pod opieką siostry Dominiki, K. Ślusarek i M. Borowczyk odbyli pielgrzymkę do Pniew – miasta, w którym żyła św. Urszula Ledóchowska.

- 28.04. Szkolny Konkurs Matematyczny dla klas szóstych wygrali: **Barbara Kraśner, Anika Rogalewicz, Patrycja Śliwińska, Michał Jabłoński i Bartosz Matuszewski.**
- 30.04. Zwycięzcą IV Turnieju Tabliczki Mnożenia klas IV okazała się klasa IVB Konkursami matematycznymi w roku bieżącym opiekowały się: K. Ślusarek, G. Chudobka i M. Triller.
- kwiecień Drużyny szkoły podstawowej i gimnazjum wzięły udział w turnieju piłki nożnej Coca Cola Cup organizowanym pod patronatem PZPN i MENiS. Chłopców trenuje W. Pieczyński.
- 3.05. Szkoła była organizatorem Gminnych Obchodów Święta Konstytucji 3-Maja. Na rynku odbył się apel poległych z udziałem Kompanii Honorowej Jednostki Wojskowej z Leszna i orkiestry osieckiej OSP. W sali M-GOK uczniowie gimnazjum wystąpili dla mieszkańców miasta w spektaklu „Polskie drogi do Domu”.
- 5.05. 83 uczniów klas trzecich przystąpiło do egzaminu gimnazjalnego w części humanistycznej. Uczniowie osiągnęli średnią 28,3 pkt.
- 6.05. Kolejny dzień zmagani gimnazjalistów – część matematyczno-przyrodnicza egzaminu. Uczniowie osiągnęli średnią 26,5 pkt.
- 12.05. Mistrzostwa Szkoły w Lekkiej Atletyce.
- 26.05. Z okazji Święta Matki odbyły się zarówno w klasach jak i w plenerze spotkania z rodzicami.
- 29.05. Grupa gimnazjalistów udała się do Lednicy na spotkanie młodzieży. Inicjatorem wyjazdu był ks. proboszcz Rafał Banaszak, nad stroną organizacyjną czuwała K. Nowacka.
- 6.06. Obchody Dnia Dziecka połączone z I Turniejem Wsi. Festyn dla wszystkich dzieci, ich rodziców oraz drużyn wsi z obwodu szkoły odbył się na Letnisku w Osiecznej. Sportowe konkurencje przygotowali: D. Pieczyńska, M. Mrówczyńska i W. Pieczyński. Duże zaangażowanie wykazały Rady Klasowe Rodziców, a dochód z imprezy zasilił konto Rady Rodziców.
- 8.06. Ostatnia, w bieżącym roku szkolnym, audycja Radia „Węzeł”, w której podsumowano akcję „Każdy znaczek wspiera misję”. Zebraliśmy razem 8375 znaczków. Zwycięzcami zostały: klasa IB, IVA i IIIGC.
- 12.06. Bal Gimnazjalny.
- 16.06. Komers klas szóstych szkoły podstawowej.
- 22.06. „Pociąg donikąd” to tytuł przedstawienia, które obejrzeni uczniowie gimnazjum przygotowano w ramach realizacji Szkolnego Programu Profilaktyki.
- 24-25.06. Zakończenie roku szkolnego. Nagrodę Burmistrza dla najlepszego ucznia otrzymała **Weronika Prałat z klasy III GA i Barbara Kraśner z klasy VI.** Społeczność szkolna uroczyście pożegnała przechodzącą na emeryturę panią Zofię Wójtowicz i panią Halinę Włodarczak oraz siostrę Dominikę i ks. proboszcza Rafała Banaszaka, którzy otrzymali przeniesienie do innej placówki.

- 25.06-31.08.** W czasie wakacji prowadzono w szkole prace remontowe. Wymienione zostały kolejne okna oraz rynny, odnowiono korytarz i hol II piętra.
- 1.09.** Uroczysta Inauguracja Roku Szkolnego 2004/2005. Pracę w szkole podjęli nowi nauczyciele – siostra Krystiana – religia, Piotr Piotrowski –muzyka, Agnieszka Górniewicz – język polski (zastępstwo).
- 8.09.** W ramach zajęć profilaktycznych uczniowie gimnazjum uczestniczyli w koncercie gitarzysty – Roberta Pieculewicza.
- 15.09.** Inauguracja Szkolnego Roku Sportowego połączona ze Szkolnymi Biegami Przelajowymi.
- 18.09.** Szkoła wzięła udział w ogólnopolskiej akcji „Sprzątanie Świata” przygotowanej przez S. Lenartowicza. W tym samym dniu w murach szkoły spotkali się jej absolwenci z lat 1950-1960.
- 23.09.** Mistrzostwa Powiatu Leszczyńskiego w Lekkiej Atletyce – sukcesy odnieśli: **Anna Folda** – I miejsce w biegu na 600m, **Katarzyna Kujawa i Tomasz Kubera** – I miejsce w skoku w dal, **Marlena Lechna** – II miejsce w skoku w dal, **Joanna Kotwica** – III miejsce w pchnięciu kulą, **Martyna Czyżak** – II miejsce w rzucie oszczepem.
- 27.09.** Uroczyste otwarcie szkolnego ogniska na Stanisławówce z udziałem burmistrza Osiecznej – p. S. Kaczmarka, przedstawicieli Policji i pracowników Nadleśnictwa Karczma Borowa. Nad projektem „Nasze ognisko” pracowała grupa uczniów ze szkoły podstawowej i gimnazjum pod opieką A. Szczepańskiej i M. Triller w ramach akcji CEO „Młodzież dla gminy”. Delegacja uczniów w składzie: Marta Szymkowiak, Marta Dolata, Paulina Sołtysik, Paweł Jekel i Tobiasz Burzyński wraz z opiekunkami uczestniczyli w ogólnopolskim przeglądzie projektów w Warszawie w dniu 3 października.
- 2.10.** W Turnieju Tenisa Stołowego w Krzywiniu sukcesy odnieśli: **Marcin Rzepecki** – I miejsce, **Kacper Raksimowicz** – II miejsce, **Dominik Bartkowiak** – III miejsce.
- 12.10.** Pracownicy Mobilnego Centrum Informacji Zawodowej w Lesznie spotkali się w szkole z uczniami klas III gimnazjum i przeprowadzili dla nich zajęcia w ramach preorientacji zawodowej.
- 14.10.** Niespodzianki z okazji Dnia Edukacji Narodowej przygotowały Samorządy Uczniowskie.
- 21.10.** Odbył się Gminny Turniej Piłki Nożnej Szkoły Podstawowej, w którym nasza reprezentacja zajęła II miejsce.
- 29.10.** Uczniowie przygotowani przez T. Wojciechowskiego wystąpili w programie poetycko – muzycznym poświęconym Zaduszkom.
- 3.11.** W ramach Dnia Języków Obcych odbyły się konkursy wiedzy z j. niemieckiego i j. angielskiego. Inscenizację pt.: „Wieża Babel” przygotowali uczniowie szkoły podstawowej i gimnazjum pod kierunkiem A. Szczepańskiej.

- 9 i 10.11.** Uczniowie wszystkich klas wraz z wychowawcami wzięli udział w wycieczkach tematycznie związanych ze Świętem Niepodległości. Odwiedzili miejsca Pamięci Narodowej, uczestniczyli w lekcjach muzealnych, zorganizowali wystawy prac.
- 29.11-10.12.** Odbyły się Szkolne Konkursy Przedmiotowe dla uczniów gimnazjum.
- 14.12.** W szkolnym konkursie tanecznym, zorganizowanym przez D. Pieczyńską, I miejsce zdobyła **Martyna Czyżak**, uczennica klasy III GA.
- 21.12.** Uczniowie szkoły podstawowej i gimnazjum pod kierunkiem A. Szczepańskiej, E. Niteckiej i T. Wojciechowskiego wystąpili w Gminnym Ośrodku Kultury dla mieszkańców Osiecznej w przedstawieniu gwiazdkowym pt.: „Mikołaj w tarapatach”.

CZAS BIWAKÓW I WYCIECZEK

- **maj**
 - Poznań – klasa IIGB i p. G. Chudobska
 - Kórnik-Rogalin- Puszczykowo – klasy IA i IIB i panie D.Swojak, L. Kasprzak
 - Szklarska Poręba – klasa IVB pod opieką p. A. Szulczyńskiej
 - Górzno-Gostyń – klasa IIGA wraz z p. S. Lenartowiczem
 - Kotlina Kłodzka – klasa III GA pod opieką p. B.Lewickiej i p. M. Triller
 - Kołobrzeg – klasy VA i VB z p. H. Szajbe i p.W. Paradowską
 - Karpacz – klasa VIB wraz z p. B. Tabert
- **czerwiec**
 - Trójmiasto – klasy IVA i VIA pod opieką p. A. Szczepańskiej i p. T. Wojciechowskiego oraz klasy IGB i IGA z paniami J. Drożdżyńską i E. Nitecką
 - biwak klasy IVA w Górznie oraz wycieczka rowerowa do leśniczówki „Brzednia” klasy IGB w nagrodę za zwycięstwo w całorocznym konkursie „Wielkie Punktowanie”, zorganizowanym przez Samorząd Uczniowski.
- **listopad/grudzień**
 - Mikołajkowy wyjazd do wytwórni ozdób choinkowych w Krzywiniu i Miliczu – klasy: IB, IVA, IVB i VA z wychowawcami.

Zespół Szkół.

Szkoła Podstawowa i Gimnazjum w Kąkolewie 2004 r.

I OSIĄGNIĘCIA W KONKURSACH POZASZKOLNYCH

- Laureatami Wojewódzkiego Konkursu Fizycznego zostali: Weronika Furmanowska, Michał Juskowiak, Tomasz Mielcarek, Oskar Dąże, Adam Kajoch, Mateusz Szczepaniak.

- Martyna Smoczyńska, Monika Fabijańczyk, Natalia Piaszczyńska, Malwina Lata-
nowicz – udział w etapie rejonowym Wojewódzkiego Konkursu Polonistycznego.
- Mateusz Szczepaniak – udział w finale Wojewódzkiego Konkursu Historycznego.
- Anna Jędrzychowska, Jakub Dąże, Bartosz Matysiak - laureat etapu międzyszkolnego
VII Wojewódzkiego Konkursu Wiedzy o Wielkopolsce.
- Wiesława Walenciak, Mateusz Muszyński - udział w etapie rejonowym Wojewódzkiego
Konkursu Biologicznego.
- **Marlena Marszałek, Tomasz Mielcarek - udział w etapie rejonowym Wojewódz-
kiego Konkursu Geograficznego.**
- Magdalena Kozak, Weronika Furmanowska, Michał Juskowiak, Mateusz Szczepaniak -
udział w etapie rejonowym Wojewódzkiego Konkursu Matematycznego.
- Przemysław Samol, Ewelina Maćkowiak, Marta Bąk, Agnieszka Tobółka– udział w eta-
pie rejonowym Konkursu SALAMANDRA – „Drzewa i krzewy Polski”.
- Tomasz Mielcarek, Aleksandra Gruszczyńska - udział w etapie rejonowym Wojewódzkiego
Konkursu Chemicznego.
- Marcin Jabłoński - udział w etapie rejonowym Wojewódzkiego Konkursu Języka Nie-
mieckiego.
- Marcin Jabłoński, Martyna Smoczyńska, Judyta Nadolna – udział w etapie rejonowym II
Ogólnopolskiego Konkursu Języka Niemieckiego.
- Agnieszka Domagała, Magdalena Ratajczak - I i II miejsce w gminie i udział w etapie powiatow-
ym Wojewódzkiego Konkursu Wiedzy Pożarniczej – „Młodzież zapobiega pożarom”.

II OSIĄGNIĘCIA W SPORCIE (wybrane wyniki)

SZKOŁA PODSTAWOWA

- Klasa III a – I miejsce w Zawodach Sprawnościowych klas I-III Powiatu Leszczyńskiego.
- Klasa IIIa – II miejsce w Zawodach Sprawnościowych klas I-III Powiatu Leszczyńskiego.
- Klasa IIb – III miejsce w Zawodach Sprawnościowych klas I-III Powiatu Leszczyńskiego.
- II miejsce w klasyfikacji drużynowej w XV Crossie Wagarowicza w Pawłowicach.
Wyróżnili się : Mariusz Zdziebkowski - I m, Monika Baum - II m, Izabela Kędziora - III m
- I miejsce w gminie, III miejsce w finale Mistrzostw Powiatu Leszczyńskiego w czwórboju
lekkoatletycznym dziewcząt,
- I miejsce w gminie, V miejsce w finale Mistrzostw Powiatu Leszczyńskiego w czwórboju
lekkoatletycznym chłopców,
- I miejsce w gminie, IV miejsce w finale Mistrzostw Powiatu Leszczyńskiego w trójboju
lekkoatletycznym dziewcząt,
- I miejsce w gminie, II w finale Mistrzostw Powiatu Leszczyńskiego w trójboju lekkoatle-
tycznym chłopców,
- I miejsce w gminie, III miejsce w finale Mistrzostw Powiatu Leszczyńskiego w sztafecie
dziewcząt 8 x 50 m,
- I miejsce w gminie, I miejsce w finale Mistrzostw Powiatu Leszczyńskiego w sztafecie
chłopców 8 x 50 m,